VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2016. gada 15. decembrī*

Muitas savienība — Tunzivju izstrādājumu imports no Salvadoras — Ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņa — Pieteikums par ievedmuitas nodokļa nepiedzīšanu — Regulas (EEK) Nr. 2913/92 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 236. pants — Tiesības uz labu pārvaldību saistībā ar Regulas (EEK) Nr. 2454/93 872.a pantu — Kompetento iestāžu kļūda, kas nav saprātīgi atklājama

Lieta T-466/14

**Spānijas Karaliste**, ko sākotnēji pārstāvēja *A. Rubio González*, vēlāk – *V. Ester Casas*, *abogado del Estado*,

prasītāja,

pret

**Eiropas Komisiju**, ko pārstāv *P. Arenas*, *A. Caeiros* un *B.-R. Killmann*, pārstāvji,

atbildētāja,

par atbilstoši LESD 263. pantam celto prasību atcelt Komisijas 2014. gada 14. aprīļa Lēmumu C(2014) 2363 *final*, ar kuru konstatēts, ka vienā konkrētā gadījumā ir pamats atlaist ievedmuitas nodokļus par vienu konkrētu summu, bet nav pamata tos atlaist par citu summu (REM 02/2013), ciktāl tā secināja, ka nav pamata atlaist ievedmuitas nodokļus par summu EUR 14 417 193,41 apmērā.

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

apspriežu laikā šādā sastāvā: priekšsēdētājs A. Ditrihs [*A. Dittrich*], tiesneši J. Švarcs [*J. Schwarcz*] (referents) un V. Tomljenoviča [*V. Tomljenović*],

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2016. gada 6. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

## Spriedums

### Tiesvedības rašanās fakti

1 Laikposmā no 2007. līdz 2009. gadam divas Spānijā reģistrētās sabiedrības, kas pieder pie grupas *Calvo*, proti, *Calvo Conservas, SL* un *Calvo Distribución Alimentaria, SL* (turpmāk tekstā kopā – "parādnieks"), importēja Spānijā tunzivju pārstrādes produktus, proti, tunzivju konservus un saldētas tunzivju filejas, kam ir deklarēta Salvadoras izcelsme (turpmāk tekstā – "strīdīgie ievedumi").

2 Parādnieks lūdza Spānijas muitas dienestus piemērot vispārējo tarifa preferenču sistēmu (turpmāk tekstā –"VTPS") strīdīgajiem ievedumiem, kas nozīmētu kopējā muitas tarifa 24 % likmes piemērošanas atlikšanu, un iesniedza A veidlapas izcelsmes sertifikātus, ko izdevuši Salvadoras muitas dienesti pēc eksportētāja – citas pie grupas *Calvo* piederošās sabiedrības, proti, *Calvo Conservas El Salvador, SA de CV*, kas bija sniegusi Salvadoras muitas dienestiem produktu izcelsmi apliecinošus dokumentus VTPS vajadzībām – lūguma.

3 Pamatojoties uz parādnieka iesniegtajiem izcelsmes sertifikātiem, Spānijas muitas dienesti atzina produktu Salvadoras izcelsmi un apmierināja parādnieka lūgumu piemērot strīdīgajiem ievedumiem preferenciāla tarifa režīmu.

4 Laikposmā no 2009. gada 8. līdz 20. novembrim Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) un vairāku Eiropas Savienības dalībvalstu pārstāvji piedalījās misijā Salvadorā saistībā ar aizdomām par krāpšanu attiecībā uz tunzivju pārstrādes produktu importu.

5 No *OLAF* 2009. gada 2. jūnija un 7. decembra misijas ziņojumiem, kā arī no 2010. gada 16. septembra gala ziņojuma izriet, ka VTPS noteikumi netika ievēroti. Tika konstatēti vairāki pārkāpumi attiecībā uz strīdīgo ievedumu izcelsmi. Šie pārkāpumi izpaužas tādējādi, ka tika izmantoti VTPS mērķiem neatbilstoši izcelsmes sertifikāti, netika ievērots nosacījums par to, ka, lai kuģis tiktu uzskatīts par saņēmējai valstij piederīgu, vismaz 75 % kuģu apkalpes ir jābūt saņēmējas valsts vai dalībvalstu pilsoņiem, un tika izmantoti divi – Salvadoras un Seišelu – karogi tunzivju zvejas kuģiem *Montelape* un *Montealegre*, kas pieder pie grupas *Calvo*, kā rezultātā abi šie kuģi bija jāuzskata par kuģiem bez valstspiederības un līdz ar to Salvadora nevarēja tikt atzīta par tunzivju, ko nozvejoja šie kuģi, izcelsmi.

6 Uz pārkāpumu, kas saistīts ar to, ka tunzivju zvejas kuģi *Montelape* un *Montealegre* izmantoja divus karogus, attiecās *OLAF* veiktā izmeklēšanas misija nolūkā pārbaudīt zvejas struktūrfondu līdzekļu, ko bija saņēmusi grupā *Calvo* ietilpstošā sabiedrība *Calvopesca, SA*, izmantošanu. *OLAF* gala ziņojumā tika konstatēti smagi pārkāpumi saistībā ar šiem kuģiem, kuri [sākotnēji] tika reģistrēti Seišelās, lai saņemtu zvejas struktūrfondu finansējumu, un kuru karogs pēc divus gadus ilgas ekspluatācijas tika mainīts uz Salvadoras karogu – ar mērķi deklarēt nozvejai Salvadoras izcelsmi nolūkā gūt labumu no VTPS preferenciāla tarifa režīma.

7 2010. gadā pēc *OLAF* ziņojumiem Spānijas iestādes uzsāka ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņas procedūru, piemērojot strīdīgajiem ievedumiem kopējā tarifa nodokļa likmi 24 %. Pieprasītā muitas nodokļu summa sasniedza EUR 15 292 471,19.

8 2011. gada 1. jūlijā parādnieks iesniedza pieteikumu par ievedmuitas nodokļu atlaišanu atbilstoši Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "KMK") 236. pantam, to aplūkojot kopsakarā ar 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, un 239. pantam.

9 Ņemot vērā, ka Eiropas Komisija bija informējusi parādnieku par savu nodomu sniegt nelabvēlīgo atzinumu, parādnieks ar 2012. gada 5. septembra vēstuli atsauca savu pieteikumu par nodokļu atlaišanu.

10 Saistībā ar minēto Komisija 2012. gada 10. septembrī paziņoja parādniekam, ka tā uzskata lietu par nodokļu atlaišanu par neuzsāktu.

11 2013. gada 16. janvārī Spānijas iestādes pēc savas ierosmes iesniedza Komisijai pieteikumu par nodokļu atlaišanu, pamatojoties uz KMK 236. pantu, to aplūkojot kopsakarā ar 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

12 Parādnieks uzskatīja, ka KMK 236. pantā, to aplūkojot kopsakarā ar 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, paredzētie nosacījumi ir izpildīti, un izteica piekrišanu Spānijas iestāžu sniegtajai argumentācijai, savukārt tas iebilda pret lietas nodošanu atpakaļ Komisijai, ņemot vērā *Audiencia Nacional* (Valsts tiesa, Spānija) 2012. gada 21. maija spriedumu, kurā minētā tiesa secināja, ka konkrētajā gadījumā var tikt piemērots VTPS preferenciāla tarifa režīms. Līdz ar to parādnieks uzskata, ka lieta būtu jānodod valsts iestādēm un ka attiecīgā gadījumā Tiesai varētu tikt iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu.

13 Tomēr Komisija uzskatīja, ka Spānijas tiesu iestādes nolēmums nevar liegt Komisijai iespēju pieņemt lēmumu tās kompetencē ietilpstošā jomā.

14 2013. gada 13. februārī, 16. jūlijā un 8. oktobrī Komisija pieprasīja papildu informāciju, ko Spānijas iestādes sniedza. Parādnieks iepazinās ar šiem informācijas pieprasījumiem, un tam bija iespēja izteikt savus apsvērumus par atbildēm, ko Spānijas iestādes bija iecerējušas sniegt.

15 Atbilstoši Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus KMK (OV 1993, L 253, 1. lpp.), 872.a pantam Komisija ar 2013. gada 10. decembra vēstuli aicināja parādnieku izteikt savas piezīmes par jebkādiem faktiskiem vai tiesiskiem jautājumiem, kuru dēļ var tikt noraidīts tā pieteikums (turpmāk tekstā – "iebildumu paziņojums").

16 2014. gada 9. janvāra vēstulē parādnieks apgalvoja, ka kļūdu ir pieļāvušas Salvadoras iestādes. Tas uzsvēra savu labticību un to, ka tas ir ievērojis noteikumus par muitas deklarācijām. Turklāt tas kritizēja Komisijas izteikto interpretāciju par noteikumiem saistībā ar karogu un uzsvēra, cik grūti ir ievērot Regulas Nr. 2454/93 68. panta 2. punktā noteikto kritēriju attiecībā uz apkalpes sastāvu. Visbeidzot tas apgalvoja, ka Komisija nav nosūtījusi Salvadoras iestādēm pareizus zīmogus un nav ievērojusi tiesības uz aizstāvību, jo Komisija tam nav pārsūtījusi visus dokumentus, ar kuriem tā pamatoja savu lēmumu.

17 2014. gada 17. februārī saskaņā ar Regulas Nr. 2454/93 873. pantu ekspertu grupa, ko veido dalībvalstu pārstāvji, sanāca, lai izskatītu lietas materiālus.

18 Ar 2014. gada 14. aprīļa Lēmumu C(2014) 2363 *final* Komisija secināja, ka vienā konkrētā gadījumā ir pamats atlaist ievedmuitas nodokļus par vienu konkrētu summu, bet nav pamata tos atlaist par citu summu (REM 02/2013) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

19 Apstrīdētā lēmuma preambulas 27. apsvērumā Komisija atgādina, ka atbilstoši KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktam apstāklis, ka trešās valsts muitas dienesti ir izdevuši nepareizus sertifikātus, ir uzskatāms par kļūdu, ko uzņēmējs saprātīgi nevarēja atklāt, ja šī persona pati ir rīkojusies labā ticībā un ievērojusi visus spēkā esošo tiesību aktu noteikumus attiecībā uz muitas deklarācijām.

20 Saistībā ar nosacījumu par kļūdas atklājamību Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 28. apsvērumā konstatē, ka Salvadoras iestādes, izdodot A veidlapas izcelsmes sertifikātus, ir pieļāvušas kļūdu, pārkāpjot Regulu Nr. 2454/93. Apstrīdētā lēmuma preambulas 30.–32. apsvērumā Komisija apstiprina, ka tā nav pieļāvusi nekādu kļūdu nedz saistībā ar zīmogu nodošanu Salvadoras iestādēm, nedz attiecībā uz to dokumentu paziņošanu, ar kuriem tā plānoja pamatot savu lēmumu. Pirmajā gadījumā tā

apgalvo, ka, pat ja šāda kļūda būtu konstatējama, tai būtu sekas tikai tad, ja izcelsmes sertifikāti tiktu viltoti. Tomēr tas neesot noticis. Otrajā gadījumā tā apgalvo, ka ir nosūtījusi parādniekam visus prasītos dokumentus un ir devusi tam iespēju sniegt apsvērumus saistībā ar šiem dokumentiem.

21 Komisija atgādina, ka, izvērtējot šo pirmo nosacījumu, tai ir jāņem vērā visi konkrētās lietas apstākļi, kļūdas raksturs, kā arī parādnieka pieredze un rūpība. Tā piebilst, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai kļūdas raksturs ir jāizvērtē, ņemot vērā piemērojamā tiesiskā regulējuma sarežģītību. Taču, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 35. apsvērumā tā konstatē, ka parādnieks ir pārkāpis izcelsmes noteikumus, nenodrošinot tā nosacījuma ievērošanu, saskaņā ar kuru kuģos, kas zvejo tunzivis, vismaz 75 % apkalpes ir jābūt Savienības dalībvalstu vai saņēmējas valsts pilsoņiem. Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 36. un 37. apsvērumā tā apgalvo, ka preferenciāla tarifa režīms tika piemērots, pamatojoties uz neatbilstošiem sertifikātiem, proti, sertifikātiem EUR.1, ko izdevušas Seišelu vai Kotdivuāras iestādes, un nepreferenciāliem izcelsmes sertifikātiem, ko izdevušas Spānijas un Francijas tirdzniecības kameras. Šajās situācijās neesot bijis iespējams izsekot tunzivju izcelsmei. Tā kā eksportētājs esot viens no meitasuzņēmumiem grupā *Calvo*, pie kuras pieder arī parādnieks, parādniekam esot bijis jāatklāj kļūda. Turpretim, apstrīdētā lēmuma preambulas 38. apsvērumā tā norāda, ka attiecībā uz izcelsmes sertifikātiem, ko izdevusi Panama, t.i., valsts, kas kopā ar Salvadoru ietilpst II reģionālajā grupā, parādnieks nevarēja zināt, vai Salvadoras iestādes tos bija izsniegušas pareizi.

22 Runājot par otro nosacījumu saistībā ar parādnieka labticību, Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 40. un 41. apsvērumā norāda, ka, ņemot vērā parādnieka darbības raksturu un to, ka tas pieder pie grupas, kura darbojas vairākos kontinentos un kurai līdz ar to ir jāievēro dažādi atšķirīgi noteikumi, tas nav izrādījis vajadzīgo rūpību, lai izpildītu nosacījumu par apkalpes sastāvu.

23 Apstrīdētā lēmuma preambulas 42. apsvērumā Komisija turpinājumā uzsver, ka dažos gadījumos eksportētājs iesniedza vai nu vienlaicīgi nepreferenciālus izcelsmes sertifikātus, ko izdevušas Spānijas un Francijas tirdzniecības kameras, un sertifikātus EUR.1, ko nav izsnieguši Savienības muitas dienesti saistībā ar Partnerattiecību nolīgumu starp Āfrikas, Karību jūras reģiona un Klusā okeāna valstu grupas locekļiem, no vienas puses, un Eiropas Kopienu un tās dalībvalstīm, no otras puses, kas tika parakstīts Kotonū 2000. gada 23. jūnijā (OV 2000, L 317, 3. lpp.) un Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes 2002. gada 19. decembra Lēmumu 2003/159/EK (OV 2003, L 65, 27. lpp.; turpmāk tekstā – "AKK nolīgums"), vai arī vienlaicīgi Seišelu iestāžu izdotos sertifikātus EUR.1 un Panamas iestāžu izdotos A veidlapas izcelsmes sertifikātus. Iesniedzot izcelsmes sertifikātus, kas neļauj noteikt tunzivju izcelsmi, parādnieks esot pārkāpis noteikumus par muitas deklarācijām un piemērojamos izcelsmes noteikumus.

24 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma preambulas 43.–45. punktā Komisija norāda, ka divi pie grupas *Calvo* piederoši tunzivju zvejas kuģi izmantoja divus karogus vai bija reģistrēti divās valstīs, lai gan Savienības tiesiskajā regulējumā ir skaidri noteikts, ka ikvienam kuģim ir jābūt reģistrētam tikai vienā valstī un jāpeld ar šīs valsts karogu, lai šim kuģim varētu tikt piemērots preferenciāla tarifa režīms. Neievērojot Regulas Nr. 2454/93 68. panta 2. punktu, parādnieks neesot izrādījis vajadzīgo rūpību.

25 Līdz ar to Komisija secināja, ka ir pamats atlaist ievedmuitas nodokļus par summu EUR 230 879,88 apmērā ievedumiem, attiecībā uz kuriem pierādījums par tunzivju pārstrādes produktu izcelsmi Salvadorā bija balstīts uz Panamas iestāžu izdotajiem A veidlapas izcelsmes sertifikātiem, un nav pamata tos atlaist par summu EUR 14 417 193,41 apmērā, kas atbilst citiem gadījumiem.

## Tiesvedība un lietas dalībnieku secinājumi

26 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 24. jūnijā, Spānijas Karaliste cēla šo prasību. Komisija savu iebildumu rakstu iesniedza 2014. gada 18. septembrī. 2014. gada 17. novembrī Spānijas Karaliste iesniedza replikas rakstu, un 2015. gada 22. janvārī Komisija iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

27 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (piektā palāta) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu.

28 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausīti 2016. gada 6. aprīļa tiesas sēdē.

29 Spānijas Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā ir secināts, ka nav pamata atlaist ievedmuitas nodokļus par summu EUR 14 417 193,41 apmērā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— pilnībā noraidīt prasību;

— piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Lietas dalībnieku argumenti**

31 Savas prasības pamatojumam Spānijas Karaliste izvirza divus prasības pamatus. Pirmais pamats ir par tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu, aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 2454/93 872.a pantu, un otrais – par KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.

*Par pirmo prasības pamatu – tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu saistībā ar Regulas Nr. 2454/93 872.a pantu*

32 Spānijas Karaliste apgalvo, ka ar lēmumu, kas balstīts uz iepriekš nepaziņotiem motīviem, ir pārkāptas tiesības uz labu pārvaldību – saistībā ar Regulas Nr. 2454/93 872.a pantu – un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pants.

33 Spānijas Karaliste uzsver, ka saistībā ar ievedmuitas nodokļu atlaišanas procedūru Regulas Nr. 2454/93 872.a pantā ir paredzēts, ka tad, kad Komisija plāno pieņemt nelabvēlīgu lēmumu, tai ir pienākums rakstveidā paziņot savus iebildumus un dokumentus, uz kuriem tā pamatojas, lai ļautu ieinteresētajai personai izteikt savu viedokli. Ņemot vērā, ka Komisija ir nosūtījusi parādniekam trīs pieprasījumus sniegt papildu informāciju, Spānijas Karaliste uzskata, ka ir veikta pilnīga trīs KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā prasīto ievedmuitas nodokļa atlaišanas nosacījumu analīze un ka nosacījumi, kas nav minēti iebildumu paziņojumā, būtu jāuzskata par izpildītiem.

34 Iebildumu paziņojumā Komisija esot formulējusi tikai iebildumus, kas attiecas uz nosacījumu par parādnieka iespēju atklāt kļūdu, un neesot aplūkojusi nosacījumus saistībā ar labticību un tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām ievērošanu. Tomēr tā esot analizējusi šos pēdējos nosacījumus apstrīdētā lēmuma preambulas 40.–42. apsvērumā, tādējādi pārkāpjot Pamattiesību hartas 41. pantu.

35 Replikas rakstā Spānijas Karaliste norāda, ka ar to, ka iebildumu paziņojumā ir minēta izcelsmes noteikumu neievērošana, nepietiek, jo runa ir par nosacījumu, kas ir izšķirošs ievedmuitas nodokļu atlaišanas procedūras uzsākšanai. Tā apgalvo, ka apstāklis, ka Komisija dokumentus attiecībā uz to nosacījumu ievērošanu, kas attiecas uz labticību un tiesisko regulējumu par muitas deklarācijām, ir pievienojusi iebildumu paziņojumam, nevar novērst apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkumu. Turklāt tā norāda, ka fakts, ka parādnieka atbildē uz iebildumu paziņojumu ir ietverti apsvērumi attiecībā uz

labticību un muitas deklarāciju, nenozīmē, ka minētais paziņojums ir pienācīgi pamatots. Visbeidzot, procedūrai esot varējis būt citāds iznākums, ņemot vērā, ka kļūda nebija atklājama, jo eksportētājs nebija sniedzis nekādu nepareizu versiju par faktiem.

36 Komisija apgalvo, ka tā ir ievērojusi Regulas Nr. 2454/93 872.a pantā paredzēto pienākumu, paziņojot iebildumus un visus dokumentus, ar kuriem tā pamatoja savus parādniekam paziņotos iebildumus, un parādnieks ar 2014. gada 9. janvāra vēstuli sniedza savus apsvērumus, tostarp attiecībā uz labticību. Tā apgalvo, ka iebildumu paziņojumā ir formulēta nostāja par nosacījumiem attiecībā uz labticību un muitas deklarāciju. Komisija norāda, ka iebildumu paziņojumā ir ietverts vesels punkts, kas veltīts parādnieka labticībai, un šis nosacījums, Komisijas ieskatā, nav atdalāms no nosacījuma par kļūdas atklājamību. Proti, ja parādnieks bija informēts par kļūdu un ja tas pieprasīja piemērot preferenciāla tarifa režīmu, nevarot secināt, ka tas ir rīkojies labā ticībā, jo uz to varot atsaukties tikai tad, ja parādnieks ir ievērojis visus tiesiskā regulējuma noteikumus. Līdz ar to Komisija uzskata, ka pienākums norādīt pamatojumu ir izpildīts, izvērtējot parādnieka rūpību un kļūdas atklājamību.

37 Komisija apgalvo, ka, tā kā gan apstrīdētajā lēmumā, gan iebildumu paziņojumā ir minēts nosacījums attiecībā uz tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām ievērošanu un parādnieks savā 2014. gada 9. janvāra vēstulē ir sniedzis savus apsvērumus par šo jautājumu, līdz ar to nav nekāda pamata apgalvot, ka būtu pārkāptas tā tiesības tikt uzklausītam. Tā norāda, ka pienākuma norādīt pamatojumu apjoms ir jāizvērtē, ņemot vērā tostarp tā kontekstu un tātad dokumentus, kas pievienoti iebildumu paziņojumam un kas tostarp attiecas uz labticības un muitas deklarācijas nosacījumu ievērošanu no izcelsmes noteikumu viedokļa.

38 Turklāt Komisija uzsver, ka tiesību tikt uzklausītam pārkāpums var būt pamats apstrīdētā lēmuma atcelšanai tikai tad, ja šī pārkāpuma neesamības gadījumā procedūrai varētu būt bijis citāds iznākums. Taču, tā kā KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētie nosacījumi ir kumulatīvi, tā uzskata, ka ar apstākli, ka apstrīdētajā lēmumā ir iztirzāts jautājums par to, ka parādnieks varēja atklāt šajā lietā aplūkoto kļūdu, pietiek, lai pamatotu atteikumu atlaist ievedmuitas nodokļus. Turklāt nekas neliecinot par to, ka parādnieks varētu sniegt kādus citus apsvērumus, kuru dēļ varētu tikt pieņemts citāds lēmums.

39 Tiesību uz aizstāvību ievērošana ir Savienības tiesību pamatprincips, un tiesības tikt uzklausītam jebkurā procesā ir to neatņemama sastāvdaļa (spriedumi, 2008. gada 18. decembris, *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, 33. un 36. punkts, un 2014. gada 3. jūlijs, *Kamino International Logistics* un *Datema Hellmann Worlwide Logistics*, C-129/13 un C-130/13, EU:C:2014:2041, 28. punkts).

40 Tiesības tikt uzklausītam ikvienā procedūrā tagad ir noteiktas ne tikai Pamattiesību hartas 47. un 48. pantā, kuri garantē tiesību uz aizstāvību ievērošanu, kā arī tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu visos tiesas procesos, bet arī tās 41. pantā, kurš nodrošina tiesības uz labu pārvaldību. 41. panta 2. punktā ir noteikts, ka šīs tiesības uz labu pārvaldību ietver tostarp ikvienas personas tiesības tikt uzklausītai, pirms tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt (spriedums, 2014. gada 3. jūlijs, *Kamino International Logistics* un *Datema Hellmann Worlwide Logistics*, C-129/13 un C-130/13, EU:C:2014:2041, 29. punkts).

41 Saskaņā ar šo principu, kas ir piemērojams, ja administrācija ir nodomājusi pieņemt personai nelabvēlīgu aktu (spriedumi, 2008. gada 18. decembris, *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, 36. punkts, un 2014. gada 3. jūlijs, *Kamino International Logistics* un *Datema Hellmann Worlwide Logistics*, C-129/13 un C-130/13, EU:C:2014:2041, 30. punkts), tādu lēmuma adresātiem, ar kuriem ievērojami tiek ietekmētas viņu intereses, jābūt iespējai noderīgi paust savu viedokli par informāciju, uz kuras pamata administrācija ir nodomājusi pieņemt savu lēmumu (spriedums, 2008. gada 18. decembris, *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, 37. punkts).

42 Vēl ir jāatgādina, ka muitas jomā tiesību uz aizstāvību ievērošanu nodrošina Regulas Nr. 2454/93 872.a panta noteikumi, kuros paredzēts, ka, ja šīs regulas 872. un 873. pantā noteiktās procedūras laikā Komisija gatavojas pieņemt attiecīgajai personai nelabvēlīgu lēmumu, Komisija savus iebildumus rakstiski paziņo šai personai, pievienojot dokumentus, kas pamato šos iebildumus, ka persona, uz ko attiecas Komisijai iesniegtā lieta, izsaka savu viedokli rakstiski viena mēneša laikā pēc iebildumu nosūtīšanas un ka, ja šī persona nepaziņo savu viedokli minētajā laikā, tiek uzskatīts, ka tā ir atteikusies izmantot tiesības izteikt viedokli.

43 Tieši šo apsvērumu gaismā ir jāizvērtē prasības pamats.

44 Konkrētajā gadījumā Komisija nosūtīja parādniekam iebildumu paziņojumu, uz kuru tas sniedza atbildi (skat. šā sprieduma 15. un 16. punktu).

45 Tomēr Spānijas Karaliste būtībā apgalvo, ka, tā kā iebildumu paziņojumā netika aplūkoti nosacījumi par parādnieka labticību un tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām ievērošanu, no tā ir secināms, ka Komisijai nebija iebildumu attiecībā uz šiem diviem KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumiem, un ir jāuzskata, ka parādnieks ir izpildījis šos nosacījumus. Analizējot šos aspektus apstrīdētā lēmuma preambulas 40.–42. apsvērumā, Komisija esot pārkāpusi Pamattiesību hartas 41. pantu, neievērojot parādnieka tiesības tikt uzklausītam.

46 Nepastāvot nepieciešamībai lemt par prasības pamata, ar kuru apgalvots tiesību tikt uzklausītam pārkāpums, pieņemamību vai nepieņemamību saistībā ar jautājumu, vai Spānijas Karaliste var atsaukties uz šādu pārkāpumu, kas ietekmē parādnieku, jo runa ir par nelikumību, kas pēc sava rakstura ir subjektīva (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2010. gada 1. jūlijs, *Nuova Terni Industrie Chimiche*/Komisija, T-64/08, nav publicēts, EU:T:2010:270, 186. punkts), pirmais pamats katrā ziņā ir jānoraida kā nepamatots.

47 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu kompetentās iestādes neveic vēlāku ievedmuitas nodokļa iegrāmatošanu, ja ir izpildīti trīs kumulatīvi nosacījumi. Tiek prasīts, lai, pirmkārt, nodoklis nebūtu iekasēts pašu kompetento iestāžu kļūdas dēļ, otrkārt, lai kompetento iestāžu pieļautajai kļūdai būtu tāds raksturs, ka nav iespējams saprātīgi gaidīt, ka parādnieks, kas darbojas labā ticībā, to atklās, un, treškārt, lai parādnieks būtu ievērojis visus spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā ietvertos noteikumus par muitas deklarāciju. Tiklīdz šie nosacījumi ir izpildīti, parādniekam ir tiesības gaidīt, ka netiks veikta nodokļu pēcmuitošanas piedziņa (skat. spriedumus, 2007. gada 18. oktobris, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 30. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Runājot par pirmo no šiem nosacījumiem, ir jāatgādina, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta mērķis ir aizsargāt parādnieka tiesisko paļāvību saistībā ar to, ka visi apstākļi, uz kuriem ir balstīts lēmums piedzīt vai nepiedzīt muitas nodokļus, ir pamatoti. Aizsargāt saskaņā ar minēto pantu šādu parādnieka tiesisku paļāvību ir vērts tikai tad, ja kompetentās iestādes "pašas" ir radījušas šādai paļāvībai attiecīgu pamatu. Tādējādi vienīgi tādas kļūdas, ko var piedēvēt kompetento iestāžu aktīvai rīcībai, dod tiesības uz muitas nodokļu pēcmuitošanas nepiedzīšanu (skat. spriedumu, 2007. gada 18. oktobris, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Saistībā ar otro no iepriekš minētajiem nosacījumiem kompetento muitas dienestu pieļautās kļūdas atklājamība ir jānovērtē, ņemot vērā kļūdas raksturu, attiecīgo uzņēmēju profesionālo pieredzi un rūpību, ko tie ir izrādījuši. Kļūdas raksturs ir jānovērtē, ņemot vērā piemērojamā tiesiskā regulējuma sarežģītību vai, gluži otrādi, pietiekamo vienkāršību, un laika periodu, kurā iestādes neatzina savu kļūdu (skat. spriedumu, 2007. gada 18. oktobris, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Saistībā ar trešo nosacījumu deklarētājam ir jāsniedz kompetentajiem muitas dienestiem visa vajadzīgā informācija, kas paredzēta Savienības tiesību normās un tajās valsts tiesību normās, kas attiecīgā gadījumā tās papildina vai transponē, atbilstoši attiecīgajai precei lūgtajai muitas procedūrai (skat. spriedumu, 2007. gada 18. oktobris, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Ir jākonstatē, ka pretēji Spānijas Karalistes apgalvojumiem no iebildumu paziņojuma, it īpaši tā B daļas, kuras virsrakstā ir norāde, pirmkārt, uz nosacījumu par kļūdas atklājamību, otrkārt, parādnieka labticību un, treškārt, to, vai parādnieks ir ievērojis visus spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā ietvertos noteikumus par muitas deklarāciju, izriet, ka Komisija tostarp uzskatīja, ka, lai izvērtētu jautājumu, vai parādnieks ir rīkojies labā ticībā, tai būtu jāpārbauda, vai tas varēja atklāt Salvadoras iestāžu pieļauto kļūdu.

52 Tālab Komisija uzskatīja par nepieciešamu noskaidrot, vai ar vienkāršu faktu analīzi varēja pietikt, lai atklātu minēto iestāžu pieļauto kļūdu. Tā skaidri noteica saikni starp parādnieka apgalvojumu, kas attiecas uz tā labticību, un jautājumu par to, cik lielā mērā tas bija vai varēja būt informēts par kļūdu. Ir jāpiebilst, ka no parādnieka 2014. gada 9. janvāra atbildes izriet, ka tas bija sapratis minētos apgalvojumus tieši šajā nozīmē un ka tas ir sniedzis konkrētu informāciju, tostarp par tā labticību, kā arī tas, ka turklāt tas bija izpildījis atbilstošajā tiesiskajā regulējuma paredzētās prasības.

53 Konkrētāk, runājot par kuģu apkalpes sastāvu, Komisija ņēma vērā parādnieka darbības veidu un faktu, ka tas veic savas darbības dažādos okeānos un jūrās, uz kuriem attiecas dažādi atšķirīgi noteikumi, lai secinātu, ka tam bija iespēja pareizi piemērot tiesisko regulējumu par preferenciāla tarifa režīmu saistībā ar izcelsmes noteikumiem un ka tam bija jāpārliecinās, ka šāda preferenču režīma piemērošanas nosacījumi ir izpildīti, nodrošinot sev pieeju šādai informācijai. Komisija secināja, ka konkrētos tiesību aktus nevar uzskatīt par sarežģītiem. Tās ieskatā, konkrētajā gadījumā eksportētājam bija iespēja atklāt Salvadoras iestāžu pieļauto kļūdu.

54 Runājot par nozvejas izcelsmes pierādījumiem, Komisija norādīja, ka parādniekam bija jāzina, ka iesniegtie sertifikāti nav uzskatāmi par atbilstošiem dokumentiem reģionālās kumulācijas mērķiem un ka preces, attiecībā uz kurām Salvadoras iestādes izdeva A veidlapas izcelsmes sertifikātus, neatbilst nosacījumiem, lai attiecībā uz tām tiktu noteikta preferenciālā izcelsme, secinot, ka eksportētājam bija jāatklāj Salvadoras iestāžu pieļautā kļūda.

55 Saistībā ar šā sprieduma 6. punktā minēto faktu, ka divi kuģi peldēja ar diviem karogiem, Komisija konstatēja, ka, tā kā parādnieks piederēja pie tās pašas grupas, kurā ietilpst sabiedrība, kam piederēja šie kuģi, tas zināja vai tam bija jāzina, ka šie kuģi ir reģistrēti arī Seišelās, un tam bija jāiepazīstas ar šajā ziņā piemērojamām normām, kas nevar tikt kvalificētas kā sarežģītas.

56 Saistībā ar parādnieka profesionālo pieredzi Komisija uzsvēra, ka tas pieder pie grupas, kurai ir vadošā loma zvejas darbību un zivju produktu (pārtikas) sagatavošanas, ražošanas, iesaiņošanas un tirdzniecības jomā.

57 Attiecībā uz parādnieka iespējamo rūpību Komisija atkārtoja dažādus konstatējumus un secinājumus, kas izriet no šā sprieduma 53.–56. punkta, lai secinātu, ka tas nav izrādījis rūpību, kas gaidāma no profesionālā uzņēmēja, un ka tas nav sniedzis muitas dienestiem visu vajadzīgo informāciju, kas paredzēta Savienības tiesību normās par attiecīgajām precēm lūgto muitas režīmu.

58 Tātad iebildumu paziņojumā pietiekami skaidri un pilnīgi ir izklāstīti motīvi, kuru dēļ Komisija apgalvoja, ka uzņēmējs, kas rīkojas labā ticībā, var viegli atklāt Salvadoras iestāžu pieļauto kļūdu, atbilstoši šā sprieduma 47. punktā minētajai judikatūrai. Līdz ar to Spānijas Karalistei nav pamata apgalvot, ka parādnieka tiesības tikt uzklausītam ir pārkāptas tādēļ, ka nav izteikti iebildumi attiecībā uz tā labticību.

59 Turpinājumā ir jākonstatē, ka saistībā ar nosacījumu par tiesiskā regulējuma, kas attiecas uz muitas deklarācijām, ievērošanu Komisija iebildumu paziņojumā skaidri un detalizēti ir izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka šis nosacījums nav izpildīts. Proti, kā to uzsver Komisija, iebildumu paziņojumā ir ietverta norāde par to, ka Komisija uzskata, ka parādnieks nav ievērojis noteikumus par izcelsmes normām, kas iekļauti Regulas Nr. 2454/93 IV sadaļas 2. nodaļā attiecībā uz Savienības VTPS izcelsmes normām. Šāds secinājums iebildumu paziņojumā ir sniegts pēc konstatējuma, ka eksportētājs, kas pieder pie tās pašas sabiedrību grupas, kurā ietilpst parādnieks, varēja zināt, ka izmantotie sertifikāti nav pietiekami reģionālās kumulācijas mērķiem, ka preces, uz kurām attiecās Salvadoras iestāžu izdotie A veidlapas izcelsmes sertifikāti, neatbilst nosacījumiem, lai Salvadora tiktu noteikta kā preferenciāla izcelsme, un ka uz precēm nevar tikt attiecināts Savienības tiesiskajā regulējumā paredzētais preferenciāla tarifa režīms.

60 Ar šādiem konstatējumiem Komisija izteica savas šaubas par to, ka parādnieks ir ievērojis tiesisko regulējumu par muitas deklarācijām. Proti, noteikumu, kas attiecas uz to preču izcelsmi, kuras tiek importētas Savienībā nolūkā iegūt preferenciāla tarifa režīmu, nepareiza piemērošana ietekmē šo preču muitas deklarāciju, jo uz tām kļūdaini tiek attiecināts režīms, uz kuru tām nav tiesību.

61 Tādējādi Regulas Nr. 2454/93 84. pantā ir paredzēts, ka izcelsmes pierādījumus iesniedz importa dalībvalsts muitas dienestiem saskaņā ar KMK 62. pantā paredzēto kārtību. Šis pēdējais minētais pants attiecas uz rakstveida muitas deklarāciju. Tajā ir paredzēts, ka muitas deklarācija ir izpildāma šim nolūkam noteiktajā oficiālajā veidlapā, tai ir jābūt parakstītai un tajā jābūt visām ziņām, kas nepieciešamas tās muitas procedūras noteikumu piemērošanai, kurai preces ir deklarētas; deklarācijai pievieno visus dokumentus, kas vajadzīgi minētās muitas procedūras noteikumu piemērošanai. Lai panāktu preferenciāla tarifa režīma piemērošanu saistībā ar importēto preču izcelsmi, saskaņā ar KMK 62. pantu, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 2454/93 84. pantu, importētājam ir jāpievieno savai muitas deklarācijai pareizs A veidlapas izcelsmes sertifikāts.

62 Tādējādi noteikumu, kas attiecas uz importēto preču izcelsmi, neievērošana rada tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām pārkāpumu.

63 Līdz ar to Spānijas Karalistes argumentācija, atbilstoši kurai ar to, ka iebildumu paziņojumā ir minēta izcelsmes noteikumu neievērošana, nepietiek, jo runa ir par nosacījumu, kas ir izšķirošs ievedmuitas nodokļu atlaišanas procedūras uzsākšanai, ir jānoraida, jo, ja apstāklis, ka Salvadoras iestādes nav pareizi sagatavojušas izcelsmes sertifikātus, faktiski ir iemesls, kura dēļ Spānijas muitas dienesti ir uzsākuši pēcmuitošanas piedziņas procedūru, ievērojot *OLAF* ziņojumus, tas liecina arī par to, ka parādnieks nav ievērojis tiesisko regulējumu par preču izcelsmi un par muitas deklarācijām.

64 Turklāt, lai gan Komisija ir minējusi jautājumu par dokumentiem, kuri varētu tikt pievienoti iebildumu paziņojumam un uz kuriem tā balstīja minētos iebildumus, ir jākonstatē, ka Spānijas Karaliste tai nepārmet, ka Komisija nebija paziņojusi dokumentus, kas bija nepieciešami, lai nodrošinātu parādnieka tiesības uz aizstāvību aizsardzību. Turklāt savā replikas rakstā Spānijas Karaliste vienīgi konstatēja, ka Komisija var pamatot savus iebildumus ar dokumentiem, ko tā pievienojusi iebildumu paziņojuma pielikumā, bet tā nevar motivēt minētos iebildumus tikai ar šiem dokumentiem.

65 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais prasības pamats katrā ziņā ir jānoraida kā nepamatots.

*Par otro prasības pamatu – KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu*

66 Spānijas Karaliste galvenokārt apgalvo, ka parādnieks sapratīgi nevarēja atklāt kļūdu, un pakārtoti norāda, ka parādnieks, pirmkārt, ir izrādījis rūpību un, otrkārt, ievērojis noteikumus par muitas vērtību. Lai gan Spānijas Karaliste argumentāciju otrā prasības pamata atbalstam iedala trīs daļās, kas atbilst KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem par pēcmuitošanas nepiedzīšanu, tā vēlas arī apstrīdēt šo trīs nosacījumu kumulatīvo raksturu.

67 Vispirms būtu jālemj par replikas rakstā izvirzītā iebilduma pieņemamību.

Par iebilduma, kas attiecas uz iepriekšējo parādnieka lūgumu atlaist ievedmuitas nodokļus, pieņemamību

68 Replikas rakstā Spānijas Karaliste apgalvo, ka, ciktāl Komisija, šķiet, izvirza jautājumus saistībā ar lietas materiāliem REM 01/11, būtu jāuzskata, ka atlaišana, kas bija minēto lietas materiālu priekšmets, ir piešķirta, jo nosacījumi nosūtīšanai atpakaļ, kuri ir paredzēti Regulas Nr. 2454/93 871. panta 6. punkta pirmajā vai piektajā ievilkumā, nav izpildīti. Atlaišana esot iegūta pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas tiesību aktos paredzēto termiņu beigšanās dēļ, jo neviens dokuments saistībā ar minētajiem lietas materiāliem neliecinot par izmaiņām faktos vai juridiskā vērtējumā vai par domstarpībām attiecībā uz faktu izklāstu.

69 Atbildes rakstā uz repliku Komisija norāda, ka arguments, kas attiecas uz kādas citas lietas materiāliem par nodokļu atlaišanu, nav pieņemams, jo šis arguments ir izvirzīts novēloti.

70 Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, Spānijas Karaliste saistībā ar apgalvojumiem, kas izklāstīti replikas rakstā attiecībā uz lietas materiāliem REM 01/11, precizēja, ka tas nav jauns pamats, bet ka tā vienīgi atbildēja uz Komisijas izteiktajiem apgalvojumiem.

71 Katrā ziņā no Vispārējās tiesas Reglamenta 76. panta d) punkta, to aplūkojot kopsakarā ar 84. panta 1. punktu, izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jānorāda strīda priekšmets, kā arī kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem un ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus vai argumentus, izņemot gadījumus, kad šie pamati vai argumenti ir balstīti uz tādiem tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi tiesvedības laikā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 15. jūlijs, *Dennekamp*/Parlaments, T-115/13, EU:T:2015:497, 80. punkts).

72 Pat ja tiktu uzskatīts, ka Spānijas Karalistes replikas rakstā ietvertie apgalvojumi, ka konkrētajā lietā esot jāatlaiž strīdīgie ievedmuitas nodokļi, jo esot beigušies tiesību aktos noteiktie termiņi, lai Komisija pieņemtu lēmumu par parādnieka 2011. gada 1. jūlijā iesniegto lūgumu par nodokļu atlaišanu, ir reakcija uz noteiktiem Komisijas izteiktajiem apgalvojumiem, tomēr tas ir iebildums, kas nebija izvirzīts prasības pieteikumā, lai gan tas balstās uz tiesiskiem un faktiskiem apstākļiem, kurus Spānijas Karaliste jau zināja minētā prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī, jo nav strīda par to, ka tieši Spānijas iestādes pārsūtīja Komisijai minēto lūgumu, kā arī dokumentu, ar kuru parādnieks ir atsaucis savu lūgumu par nodokļu atlaišanu, un ka šīs iestādes bija informētas, ka Komisija uzskata šo lietu par neuzsāktu.

73 Līdz ar to ir jākonstatē, ka minētais iebildums, kas pirmoreiz izvirzīts replikas rakstā un tātad iesniegts novēloti, ir nepieņemams.

Par KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu kumulatīvo raksturu

74 Iebildumā, kas attiecas uz kļūdas neatklājamību, Spānijas Karaliste apgalvo, ka saskaņā ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu eksportētājvalsts iestādes ir atbildīgas par izcelsmes sertifikātu izdošanā pieļautām kļūdām un par preferenciāla tarifa režīmu piemērošanas nosacījumu kontroli, ja kļūda ir pieļauta pēc tam, kad eksportētājs bija pareizi sniedzis ziņas par faktiem vai arī kad tas bija sniedzis nepareizas ziņas par faktiem – ar nosacījumu, ka minētās iestādes zināja vai tām bija jāzina, ka sertifikāts nav pareizs. Spānijas Karaliste, ņemot vērā apstrīdētajā lēmumā izdarīto secinājumu par to, ka Salvadoras iestādes ir pieļāvušas kļūdu un ka Spānijas iestādēm ir nosūtīti pieprasījumi sniegt papildu informāciju, uzskata, ka eksportētājs nav nedz sniedzis nepareizas ziņas par faktiem, nedz maldinājis minētās iestādes, jo tas sniedzis visu tā rīcībā esošo informāciju, tostarp izejvielu izcelsmes pierādījumus un kuģu apkalpes sarakstus. Līdz ar to kļūda esot bijusi jāatzīst par tādu, kas nav saprātīgi atklājama.

75 Būtībā Spānijas Karaliste uzskata, ka gadījumā, kad eksportētājvalsts muitas dienestu pieļautā kļūda nav radusies tāpēc, ka eksportētājs ir sniedzis nepareizas ziņas par faktiem, vai – pat ja ir sniegtas nepareizas ziņas – kad dienesti zināja vai tiem bija jāzina, ka iesniegtie sertifikāti nav pareizi, ir konstatējams fakts, ka uzņēmējs nevarēja atklāt pieļauto kļūdu, jo nosacījumi attiecībā uz kļūdu ir iestājušies. Tā balstās arī uz noteikumiem, kas attiecas uz precēm ar preferenciālo statusu, KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 16. novembra Regulu (EK) Nr. 2700/2000 (OV 2000, L 311, 17. lpp.), ko tā kvalificē kā īpašus noteikumus, kuri ir piemērojami preferenciāla tarifa režīmiem un saskaņā ar kuriem, ja tiek konstatēts, ka kļūda ir pieļauta, pamatojoties uz eksportētāja sniegtu pareizu informāciju, minētā kļūda tiek uzskatīta par tādu, kas nav saprātīgi atklājama.

76 No šīs argumentācijas Spānijas Karaliste secina, ka, tā kā apstrīdētajā lēmumā Komisija nav uzskatījusi, ka kļūda ir pieļauta tāpēc, ka eksportētājs bija sniedzis nepareizas ziņas par faktiem, vai ka Salvadoras iestādes zināja vai tām bija jāzina, ka iesniegtie sertifikāti ir nepareizi, atsauces uz nosacījumiem saistībā ar labticību un tiesisko regulējumu par muitas deklarācijām esot nelikumīgas.

77 Komisija uzskata, ka Spānijas Karalistes izteiktais iebildums ir neiedarbīgs, jo apstāklis, ka viens no trīs nodokļu atlaišanas nosacījumiem ir izpildīts, nenozīmē, ka pārējie divi arī ir izpildīti. Tāpat Komisija tiesvedībā Vispārējā tiesā detalizēti atbildēja uz jautājumu, vai Salvadoras iestāžu pieļautā kļūda bija saprātīgi atklājama – atbilstoši šo iestāžu pieļautās kļūdas veidam.

78 Lai atbildētu uz Spānijas Karalistes izvirzīto iebildumu, no vienas puses, būtu jānoskaidro, vai eksportētājvalsts iestāžu attiecībā uz izcelsmes sertifikātiem pieļautās kļūdas atklājamība automātiski – atbilstoši KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrajai daļai – izriet no apstākļiem, kādos pieļauta šī kļūda, un, no otras puses, gadījumā, ja minētā kļūda ir uzskatāma par tādu, kuru parādnieks nevarēja atklāt, būtu jānoskaidro, vai līdz ar to pārējie šī panta piemērošanas nosacījumi ir jāuzskata par izpildītiem.

Par kļūdas neatklājamību

79 Tiesa ir jau nospriedusi, ka pēcmuitošanas pārbaudes mērķis ir pārbaudīt iepriekš izsniegtajos A veidlapas vai EUR.1 izcelsmes sertifikātos norādītās izcelsmes patiesumu (šajā ziņā par EUR.1 sertifikātiem skat. spriedumus, 2006. gada 9. marts, *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, EU:C:2006:162, 32. punkts, un 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 43. punkts, un attiecībā uz A veidlapas izcelsmes sertifikātiem skat. spriedumu, 2012. gada 8. novembris, *Lagura Vermögensverwaltung*, C-438/11, EU:C:2012:703, 17. punkts).

80 Ja pēcmuitošanas pārbaudē nav iespējams apstiprināt A veidlapas vai EUR.1 izcelsmes sertifikātā norādīto preču izcelsmi, ir jāsecina, ka šīs preces ir nezināmas izcelsmes un tāpēc izcelsmes sertifikāts un preferenciāls tarifs ir piemēroti kļūdaini (šajā ziņā skat. spriedumus, 2006. gada 9. marts, *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, EU:C:2006:162, 34. punkts; 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 44. punkts, un 2012. gada 8. novembris, *Lagura Vermögensverwaltung*, C-438/11, EU:C:2012:703, 18. punkts).

81 Tādējādi, ja eksportētājvalsts iestādes ir izdevušas nepareizus A veidlapas vai EUR.1 izcelsmes sertifikātus, šī izdošana saskaņā ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otro un trešo daļu jāuzskata par minēto iestāžu pieļautu kļūdu, izņemot gadījumu, ja sertifikāts ir sagatavots, pamatojoties uz eksportētāja nepareizi sniegtajām ziņām par faktiem. Ja minētie sertifikāti ir sagatavoti, pamatojoties uz eksportētāja nepatiesiem paziņojumiem, ir jāveic ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņa, izņemot situāciju, kad tostarp ir acīmredzams, ka iestādes, kas ir izsniegušas šos sertifikātus, zināja vai tām bija jāzina, ka preces neatbilst nosacījumiem, kas nepieciešami, lai uz

tām varētu tikt attiecināts preferenciāla tarifa režīms (šajā ziņā skat. spriedumus, 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 48. punkts, un 2012. gada 8. novembris, *Lagura Vermögensverwaltung*, C-438/11, EU:C:2012:703, 19. punkts).

82 Šo apsvērumu gaismā ir jānoskaidro, vai parādnieks varēja atklāt Salvadoras iestāžu pieļautās kļūdas.

83 Pamatojoties uz KMK, kurā grozījumi ir izdarīti ar Regulu Nr. 2700/2000, 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otro daļu, Spānijas Karaliste uzskata, ka, ciktāl Komisija atzīst kompetento iestāžu pieļauto kļūdu, šīs kļūdas neatklājamība tieši izriet no minētās tiesību normas.

84 Komisija – atbildes rakstā uz repliku tā to dara detalizēti – vienīgi norāda, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmajā daļā paredzētajiem nosacījumiem ir jābūt izpildītiem kumulatīvi, lai varētu tikt nolemts neveikt ievedmuitas nodokļu pēcmuitošanas piedziņu, ņemot vērā tiesiskās paļāvības principu un principu, saskaņā ar kuru izņēmums no parastā muitas parādu samaksas režīma ir interpretējams šauri.

85 Ar savu argumentāciju Spānijas Karaliste tomēr liek Vispārējai tiesai noteikt, kuri no KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta noteikumiem ir piemērojami konkrētajā lietā un kādi ir šajos noteikumos paredzētie nosacījumi, lai tiktu apmierināts lūgums nepiedzīt nodokļus.

86 KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrajā daļā ir paredzēts, ka kļūda nav atzīstama par saprātīgi atklājamu pirmās daļas izpratnē, ja trešās valsts iestādes nepareizo sertifikātu ir izdevušas tāda režīma ietvaros, kurā preces preferenciālais statuss ir noteikts, pamatojoties uz administratīvās sadarbības sistēmu, kurā ir iesaistītas šīs iestādes. KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta trešajā daļā ir noteikts, ka nepareizi izdots sertifikāts tomēr nav kļūda, ja tas ir pamatots uz eksportētāja nepareizi sniegtiem faktiem, izņemot gadījumus, kad tostarp ir acīmredzams, ka izdevējas iestādes ir bijušas informētas vai ka tām ir bijis jābūt informētām, ka preces neatbilst nosacījumiem, kas jāievēro, lai tām varētu noteikt preferenciāla tarifa režīmu.

87 Tātad vispirms – ņemot vērā apstrīdētajā lēmumā izklāstīto – ir jānoskaidro, kādos apstākļos Salvadoras iestādes ir pieļāvušas kļūdu, un pēc tam jānosaka šādas kļūdas sekas KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrās un trešās daļas piemērošanas mērķiem.

88 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka Komisija konstatēja, ka – nolūkā panākt VTPS piemērošanu – no Salvadoras ir importēti ievērojami tunzivju daudzumi, izmantojot A veidlapas izcelsmes sertifikātus, kuri bija sagatavoti nelikumīgi, un visas nelikumības, kas ietekmē šos sertifikātus, ir atzīstamas par izcelsmes noteikumu pārkāpumiem, tostarp EUR.1 sertifikātu nepareizas izmantošanas dēļ (apstrīdētā lēmuma preambulas 6.–9. apsvērums). Komisija līdz ar to secināja, ka attiecībā uz konkrētajiem tunzivju ievedumiem nebija jāpiešķir VTPS paredzētā preferenciālā ievedmuitas nodokļa likme (apstrīdētā lēmuma preambulas 10. apsvērums).

89 Apstrīdētā lēmuma preambulas 28. apsvērumā Komisija, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus, secināja, ka Salvadoras iestādes ir pieļāvušas kļūdu, nepareizi sagatavojot A veidlapas izcelsmes sertifikātus, neievērojot atbilstošus Regulas Nr. 2454/93 pantus.

90 Pēc tam, kad Komisija bija norādījusi, ka tā, nosūtot Salvadoras iestādēm zīmogu paraugus, pati nav pieļāvusi nekādu kļūdu (apstrīdētā lēmuma preambulas 30.–32. apsvērums), tā izskatīja jautājumu par to, vai parādnieks saprātīgi varēja atklāt šo iestāžu pieļauto kļūdu (apstrīdētā lēmuma preambulas 29. un 33.–39. apsvērums), un pēc tam – vai parādnieks ir rīkojies labā ticībā (apstrīdētā lēmuma preambulas 40.–47. apsvērums).

91 Ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nekur nav konstatējusi, ka nepareizie sertifikāti ir izdoti, pamatojoties uz eksportētāja nepareizi sniegtām ziņām par faktiem, nedz *a fortiori* to, ka Salvadoras iestādes zināja vai tām bija jāzina, ka preces neatbilst nosacījumiem, kas jāievēro, lai tām varētu noteikt preferenciāla tarifa režīmu, – pretēji tam, kas paredzēts KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta trešajā daļā.

92 Otrkārt, līdz ar to ir jānoskaidro, vai parādnieks var gūt labumu no KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrajā daļā paredzētā noteikuma, no kura izriet prezumpcija, ka kļūda nav atzīstama par saprātīgi atklājamu pirmās daļas izpratnē, ja trešās valsts iestādes nepareizo sertifikātu ir izdevušas tāda režīma ietvaros, kurā preces preferenciālais statuss ir noteikts, pamatojoties uz administratīvās sadarbības sistēmu, kurā ir iesaistītas šīs iestādes. Šis noteikums tādējādi ir sasaistīts KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmo daļu, paredzot, ka īpašajā gadījumā, kad tiek izdots nepareizs izcelsmes sertifikāts, pastāv likumīga prezumpcija par kļūdas neatklājamību.

93 Vispirms no apstrīdētā lēmuma preambulas 7.–9. un 35.–38. apsvēruma izriet, ka Komisijas konstatētie pārkāpumi A veidlapas izcelsmes sertifikātu sagatavošanā attiecas uz Savienībā importēto preču izcelsmes noteikumiem.

94 Tālāk, nepareizo A veidlapas izcelsmes sertifikātu izdošana tika veikta atbilstoši VTPS, kas faktu rašanās laikā bija paredzēta, pirmkārt, Padomes 2005. gada 27. jūnija Regulā (EK) Nr. 980/2005 par vispārējo tarifa preferenču sistēmas piemērošanu (OV 2005, L 169, 1. lpp.) un, otrkārt, Padomes 2008. gada 22. jūlija Regulā (EK) Nr. 732/2008 par vispārējo tarifa preferenču sistēmas piemērošanu laikposmā no 2009. gada 1. janvāra līdz 2011. gada 31. decembrim un par grozījumiem Regulās (EK) Nr. 552/97, Nr. 1933/2006 un Komisijas Regulās (EK) Nr. 1100/2006 un Nr. 964/2007 (OV 2008, L 211, 1. lpp.).

95 No Regulas Nr. 980/2005 5. panta 2. punkta un Regulas Nr. 732/2008 5. panta 2. punkta izriet, ka abu šo regulu 1. panta 2. punktā minēto režīmu, proti, režīmu, kuros tiek piemērotas tarifa preferences, mērķiem noteikumi, kas skar administratīvās sadarbības metodes, ir paredzēti Regulā Nr. 2454/93.

96 Redakcijā, kas izriet no Komisijas 2005. gada 10. jūnija Regulas (EK) Nr. 883/2005, ar kuru groza Regulu Nr. 2454/93 (OV 2005, L 148, 1. lpp.), un kas piemērojama šīs lietas apstākļiem, Regulas Nr. 2454/93 81. pantā ir paredzēts, ka parasti, kad noteiktas izcelsmes preces ieved Savienībā, tās var saņemt tajā paredzētās tarifu preferences ar noteikumu, ka tās tiek transportētas tieši, uzrādot A veidlapas izcelsmes sertifikātu, kuru izsnieguši preferenciāla tarifa režīma saņēmējas valsts muitas dienesti vai citas kompetentas valdības iestādes. Šīs pašas regulas 83. pantā ir paredzēts, ka, tā kā A veidlapas izcelsmes sertifikāts ir dokumentārs pierādījums noteikumu piemērošanai par šajā regulā minētajām tarifu preferencēm, eksportētājvalsts kompetentais valdības dienests ir atbildīgs par to, lai tiktu veikti visi pasākumi, kas vajadzīgi preču izcelsmes pārbaudei un pārējo sertifikāta ierakstu kontrolei.

97 Regulas Nr. 2454/93 93.–95. pants attiecas uz administratīvās sadarbības metodēm starp VTPS saņēmējām valstīm un Komisiju, tostarp A veidlapas izcelsmes sertifikātu pēcmuitošanas pārbaudi ikreiz, kad Savienības muitas dienestiem ir pamatotas šaubas par šo sertifikātu autentiskumu, attiecīgo preču izcelsmes statusu vai citu regulas iedaļā, kas attiecas uz VTPS, paredzēto nosacījumu izpildi, un eksportētājvalsts iestādēm ir jāveic šī pārbaude un par tās rezultātiem jāpaziņo Savienības muitas dienestiem sešu mēnešu laikā (Regulas Nr. 2454/93 94. panta 1. un 3. punkts). Turklāt Regulas Nr. 2454/93 94. panta 6. punktā ir paredzēts, ka, ja pārbaudes procedūra vai jebkura cita pieejamā informācija šķietami norāda, ka ir pārkāpti iedaļas, kas attiecas uz VTPS, noteikumi, saņēmēja eksportētājvalsts pēc savas ierosmes vai pēc Savienības pieprasījuma pietiekami steidzami veic atbilstīgu izmeklēšanu vai organizē to, lai tūlīt atklātu un nepieļautu šādus pārkāpumus; šajā nolūkā Savienība var piedalīties minētajā izmeklēšanā. Visbeidzot, Regulas Nr. 2454/93 94. panta 7. punktā ir paredzēts, ka A veidlapas izcelsmes sertifikātu kopijas katras saņēmējas eksportētājvalsts kompetentais valdības dienests glabā vismaz trīs gadus.

98 Tādējādi no, pirmkārt, Regulu Nr. 980/2005 un Nr. 732/2008 noteikumiem un, otrkārt, Regulas Nr. 2454/93 redakcijā, kas izriet no Regulas Nr. 883/2005, noteikumiem, tos aplūkojot kopsakarā, izriet, ka attiecīgo preču preferenciālais statuss ir noteikts, pamatojoties uz administratīvās sadarbības sistēmu, kurā ir iesaistītas trešās valsts, proti, Salvadoras, iestādes.

99 Līdz ar to atbilstoši KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrajai daļai kļūda, ko pieļāvušas Salvadoras iestādes A veidlapas izcelsmes sertifikātu izdošanā, ir kļūda, attiecībā uz kuru pastāv prezumpcija, ka tā nav saprātīgi atklājama minētā apakšpunkta pirmās daļas izpratnē.

100 Šajos apstākļos ir jāturpina izskatīt argumentus, lai noskaidrotu, vai pārējiem KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumiem ir jābūt izpildītiem konkrētajā gadījumā, vai arī, kā to apgalvo Spānijas Karaliste, tas nav nepieciešams, jo Komisija apstrīdētajā lēmumā nav secinājusi, ka kļūda būtu pieļauta eksportētāja nepareizi sniegto ziņu par faktiem dēļ vai ka Salvadoras iestādes būtu zinājušas vai tām būtu bijis jāzina, ka iesniegtie sertifikāti bija nepareizi.

Par pienākumu izpildīt pārējos KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumus

101 Spānijas Karalistes ieskatā, Komisijas izdarītās atsauces uz nosacījumiem, kas attiecas uz labticību un tiesisko regulējumu par muitas deklarācijām, ir nelikumīgas, jo apstrīdētajā lēmumā Komisija nav konstatējusi, ka Salvadoras iestāžu kļūda ir pieļauta tādēļ, ka eksportētājs būtu sniedzis nepareizas ziņas par faktiem.

102 Komisija būtībā uzskata, ka, lai netiktu veikta muitas parāda pēcmuitošanas piedziņa, ir jābūt izpildītiem trīs KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmās daļas piemērošanas nosacījumiem un ka tā pareizi pārbaudīja, vai parādnieks ir rīkojies labā ticībā un ievērojis tiesisko regulējumu par muitas deklarācijām. Turklāt, runājot par labticības nosacījumu, Komisija uzskata, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta ceturtā daļa, kas ieviesta ar Regulu Nr. 2700/2000, ir piemērojama parādnieka situācijai un nepieļauj iespēju kādam parādniekam, kas nav rīkojies rūpīgi, atsaukties uz savu labticību.

103 Lai atbildētu uz Spānijas Karalistes argumentāciju, ir precīzi jānosaka, vai ar Regulu Nr. 2700/2000 ir ieviests īpašs režīms attiecībā uz pieteikumiem neveikt pēcmuitošanas piedziņu gadījumos, kad ir piemērojams importēto preču preferenciālais statuss.

104 Taču no šā sprieduma 92.–99. punkta jau izriet, ka saskaņā ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otro daļu, ja preces preferenciālais statuss ir noteikts, pamatojoties uz administratīvās sadarbības sistēmu, kurā ir iesaistītas trešās valsts iestādes, nepareiza sertifikāta izdošana, ko veic šīs iestādes, ir kļūda, attiecībā uz kuru pastāv prezumpcija, ka tā nav saprātīgi atklājama pirmās daļas izpratnē, un šāds noteikums tātad ir uzskatāms par izņēmuma situāciju, jo tajā par sākotnējo vērtējuma bāzi ir paredzēta tiesiska prezumpcija, kas ir jāņem vērā, izvērtējot attiecīgos kumulatīvos nosacījumus (skat. šā sprieduma 47. punktu).

105 Turklāt ir jākonstatē, ka ar Regulu Nr. 2700/2000, uz kuru it īpaši atsaucas Spānijas Karaliste, lai apgalvotu, ka ar to ir ieviests īpašs režīms attiecībā uz ievedmuitas nodokļu vēlāku iegrāmatošanu preferenciāla tarifa režīmu ietvaros, tika papildināts KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts, tā pirmajai daļai pievienojot vēl četras daļas, kas visas attiecas uz preferenciāla tarifa režīmu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 9. marts, *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, EU:C:2006:162, 3. un 4. punkts). Turklāt šī jaunā redakcija pastiprina tirgus dalībnieku tiesiskās paļāvības aizsardzību pret muitas dienestu kļūdām saistībā ar preferenciāla tarifa režīmu attiecībā uz trešo valstu izcelsmes precēm, (spriedums, 2006. gada 9. marts, *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, EU:C:2006:162, 25. punkts), sniedzot skaidrojumu par īpašu gadījumu – preferenciāla tarifa režīma piemērošanu trešo valstu izcelsmes precēm (šajā ziņā skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, EU:C:2005:527, 29. punkts).

106 No šiem ievada apsvērumiem tātad izriet, ka ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otro līdz piekto daļu ir ieviesti īpaši noteikumi, atbilstoši kuriem netiek veikta maksājamo ievedmuitas nodokļu vēlāka iegrāmatošana gadījumā, ja preces preferenciālais statuss ir noteikts, pamatojoties uz administratīvās sadarbības sistēmu, kurā ir iesaistītas trešās valsts iestādes. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, lūgums neveikt ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņu ir jāizskata, ņemot vērā KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otro līdz piekto daļu.

107 Tomēr lūgums neveikt ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņu tāpat ir jāizskata, ņemot vērā KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmās daļas noteikumus un tātad tajā norādītos kumulatīvos nosacījumus, kuriem ir jābūt izpildītiem – papildus nosacījumam par kompetento iestāžu pieļautās kļūdas saprātīgu atklājamību (skat. šī sprieduma 92.–99. punktu), – proti, nosacījumus par to, ka parādnieks ir rīkojies labā ticībā un ka tas ir ievērojis spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā paredzētos noteikumus (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2009. gada 1. oktobris, *Agrar-Invest-Tatschl*/Komisija, C-552/08 P, EU:C:2009:605, 52., 55. un 56. punkts, un spriedumu, 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 47. punkts).

108 Pirmkārt, attiecībā uz nosacījumu par parādnieka labticību no KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta ceturtās daļas izriet, ka parādnieks var atsaukties uz savu labticību, ja spēj parādīt, ka attiecīgo komerciālo darbību laikā ir ar pienācīgu rūpību pūlējies nodrošināt, lai visi preferenciāla tarifa režīma nosacījumi būtu izpildīti (spriedums, 2010. gada 16. decembris, *HIT Trading* un *Berkman Forwarding*/Komisija, T-191/09, nav publicēts, EU:T:2010:535, 53. punkts).

109 Līdz ar to Spānijas Karaliste nepareizi apgalvo, ka Komisija esot nelikumīgi atsaukusies uz nosacījumu par labticību, lai noteiktu, vai bija jāveic maksājamo ievedmuitas nodokļu pēcmuitošanas piedziņa atbilstoši KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktam redakcijā, kas izriet no Regulas Nr. 2700/2000.

110 Taču ir jāatgādina, ka starp nosacījumu par uzņēmēja labticību un nosacījumu par to, kas tas nav zinājis par muitas dienestu pieļauto kļūdu, pastāv noteikta saikne. Jautājums par to, vai uzņēmējs ir rīkojies labā ticībā, prasa tostarp noteikt, vai tas saprātīgi nevarēja atklāt kompetento iestāžu pieļauto kļūdu (pēc analoģijas skat. spriedumus, 1996. gada 14. maijs, *Faroea Seafood* u.c., C-153/94 un C-204/94, EU:C:1996:198, 83. un 98.–102. punkts; 2007. gada 18. oktobris, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 30. punkts, un 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 47. punkts).

111 Tagad ir jāizvērtē, kādā veidā – tiesiskajā kontekstā, kas izriet no Regulas Nr. 2700/2000, proti, preferenciāla tarifa režīmu jomā – nosacījums par uzņēmēja labticību ir jāuztver KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmās līdz ceturtās daļas piemērošanas mērķiem. Ir jāņem vērā skaidrojumi, kas var tikt gūti no minētās regulas pamatojuma daļas, no tās pieņemšanas procedūras un no judikatūras.

112 Pirmkārt, runājot par Regulas Nr. 2700/2000 pamatojuma daļu, tās preambulas 11. apsvērumā ir norādīts, ka attiecībā uz preferenciāla tarifa režīmiem būtu jādefinē muitas dienestu kļūdas jēdziens un tās personas labticības jēdziens, kam ir jāizdara maksājums. Pēc jautājuma par trešās valsts iestāžu kļūdu aplūkošanas šī preambulas apsvēruma turpinājumā ir vispārīgi norādīts, ka persona, kam jāizdara maksājums, var pamatot savu labticību, ja spēj pierādīt, ka ir rīkojusies ar pietiekamu rūpību, ja vien *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* nav publicēts paziņojums, kurā konstatēts, ka ir pamatotas šaubas. Šis preambulas apsvērums ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liecina par to, ka parādnieka labticība ir jāizvērtē tad, ja trešās valsts iestāžu pieļautās kļūdas dēļ ir sagatavots nepareizs sertifikāts, neatkarīgi no šīs kļūdas izcelsmes, t.i., neatkarīgi no tā, vai šī kļūda ir piedēvējama šīm iestādēm, vai arī tā ir izdarīta tāpēc, ka eksportētājs bija sniedzis nepareizas ziņas par faktiem.

113 Otrkārt, saistībā ar pašu Regulas Nr. 2700/2000 pieņemšanas procedūru pirmām kārtām ir jānorāda, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta grozījums nebija paredzēts priekšlikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK), ar ko groza Regulu Nr. 2913/92 (OV 1998, C 228, 8. lpp.).

114 Pēc tam, kad Eiropas Parlaments pirmajā lasījumā bija pieņēmis atzinumu, kurā tas piedāvāja pievienot KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktam otro un trešo daļu, Komisija iesniedza grozīto priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK), ar ko groza Regulu Nr. 2913/92 (OV 2000, C 248, 1. lpp.).

115 Turklāt no Eiropas Savienības Padomes "Iekšējais tirgus" 2248. sanāksmes, kura notika Briselē (Beļģija) 2000. gada 16. martā un kuras laikā tika panākta politiska vienošanās par priekšlikumu grozījumiem KMK, protokola izriet, ka šajā priekšlikumā bija paredzēts precīzi definēt "administratīvo kļūdu" un "importētāja labticības" jēdzienus attiecībā uz darbībām ar precēm, uz kuriem attiecināts preferenciāla tarifa režīms atbilstoši trešās valsts iestāžu izdotiem nepareiziem sertifikātiem.

116 Kopējā nostājā (EK) Nr. 31/2000, ko 2000. gada 25. maijā pieņēma Padome saskaņā ar EKL 251. pantā paredzēto procedūru, lai pieņemtu Padomes Regulu (EK), ar ko groza KMK (OV 2000, C 208, 1. lpp.), bija ietverti preambulas apsvērumi un noteikumi, kas galu galā tika apstiprināti Regulas Nr. 2700/2000 formā.

117 Otrām kārtām, 2000. gada 5. oktobra Paziņojumā presei IP/2000/1123 Komisijas loceklis, kas atbild par iekšējo tirgu, norādīja, ka ar konkrētajiem grozījumiem tika ieviesta jauna uzņēmēju, kuri importē preces atbilstoši preferenciāla tarifa režīmiem, labticības aizsardzības definīcija gadījumiem, kad izcelsmes sertifikāti izrādās nepareizi, un ka importētāji tātad zinās, ka tie netiks automātiski attaisnoti tad, ja trešās valsts eksportētājs ir iesniedzis, piemēram, viltotus izcelsmes sertifikātus.

118 Līdz ar to no Regulas Nr. 2700/2000 pieņemšanas procedūras skaidri izriet, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta ceturtā daļa, kas attiecas uz parādnieka labticību, ir piemērojama tad, ja trešās valsts iestādes ir sagatavojušas nepareizus sertifikātus, kas ļauj gūt labumu no preferenciāla tarifa režīma, un tas apstiprina šā sprieduma 112. punkta beigās ietverto secinājumu.

119 Treškārt, ir jānorāda, ka Tiesa ir nospriedusi, ka no Regulas Nr. 2700/2000 preambulas 11. apsvēruma izriet, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta grozījuma mērķis ir īpašam preferenciāla tarifa režīmu gadījumam definēt jēdzienus "muitas dienestu kļūda" un "parādnieka labticība" un ka tātad, neveicot izmaiņas pēc būtības, minētā panta mērķis ir izskaidrot šos jēdzienus, kuri jau bija ietverti minētā 220. panta sākotnējā redakcijā un jau ir precizēti judikatūrā (skat. spriedumu, 2006. gada 9. marts, *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, EU:C:2006:162, 22. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to Savienības tiesa konstatēja, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta redakcija būtībā ir interpretējoša (spriedums, 2006. gada 9. marts, *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04, EU:C:2006:162, 23. punkts).

120 Tiesa tādējādi ir pārņēmusi argumentāciju, kas bija ietverta ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumos lietā *Beemsterboer Coldstore Services* (C-293/04, EU:C:2005:527, 29. un 32. punkts), saskaņā ar kuriem, no vienas puses, KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta jaunās redakcijas mērķis bija nevis veikt grozījumus, bet gan vienkārši sniegt skaidrojumu par īpašu gadījumu – preferenciāla tarifa režīma piemērošanu trešo valstu izcelsmes precēm, Savienības likumdevējam šajā ziņā uzskatot par nepieciešamu konkrētāk definēt "muitas dienestu kļūdas" un "muitas nodokļu parādnieka labticības" jēdzienus, un, no otras puses, šīs tiesību normas jaunās redakcijas mērķis ir vienkārši kodificēt un precizēt līdzšinējo tiesisko situāciju – konkrēti attiecībā uz īpašo gadījumu, kad muitas dienesti pieļauj kļūdas saistībā ar trešo valstu izcelsmes preču preferenciālo statusu.

121 Šajos apstākļos agrāka judikatūra, kas attiecas uz ievedmuitas nodokļu pēcmuitošanas piedziņu, paliek piemērojama. Kā izklāstīts šā sprieduma 110. punktā, no tās izriet, ka starp nosacījumu par uzņēmēja labticību un nosacījumu par to, kas tas nav zinājis par muitas dienestu pieļauto kļūdu, pastāv zināma saikne un ka jautājums par to, vai uzņēmējs ir rīkojies labā ticībā, prasa tostarp noteikt, vai tas saprātīgi nevarēja atklāt kompetento iestāžu pieļauto kļūdu.

122 Līdz ar to, lai gan no KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrās daļas izriet, ka kļūda, ko pieļāvušas trešās valsts iestādes, izdodot nepareizu sertifikātu, ir kļūda, attiecībā uz kuru pastāv prezumpcija, ka tā nav saprātīgi atklājama pirmās daļas izpratnē (skat. šā sprieduma 99. punktu), tomēr ir jāņem vērā arī tas, ka starp nosacījumu par uzņēmēja labticību un nosacījumu par to, kas tas nav zinājis par muitas dienestu pieļauto kļūdu, pastāv zināma saikne (skat. šā sprieduma 121. punktu), kā rezultātā šie nosacījumi katrā ziņā ir jāanalizē, ņemot vērā konkrētos lietas apstākļus, minētā apakšpunkta otrajā daļā paredzētās likumiskās prezumpcijas gaismā.

123 Šāda interpretācija tāpat ļauj saglabāt KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta ceturtās daļas lietderīgo iedarbību, jo parādnieka labticība var tikt piesaukta šajā tiesību normā minētajos apstākļos un Komisija var to izskatīt katrā konkrētā gadījumā, ņemot vērā visus faktiskos lietas apstākļus, pat ja tiek prezumēts, ka parādnieks saprātīgi nevarēja atklāt kļūdu.

124 Tālāk, runājot par nosacījumu, kas attiecas uz spēkā esošā tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām ievērošanu, ir jākonstatē, ka jaunajos KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā ar Regulu Nr. 2700/2000 iekļautajos noteikumos nav nekādas atsauces uz šo nosacījumu. Tomēr ir jāatgādina, ka lūgums neveikt ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņu tāpat ir jāizskata, ņemot vērā KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmās daļas noteikumus un tātad tajā norādītos kumulatīvos nosacījumus, kuriem ir jābūt izpildītiem (skat. šī sprieduma 92.–99. punktu), – proti, tostarp nosacījumus par to, ka parādnieks ir rīkojies labā ticībā un ka tas ir ievērojis spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā paredzētos noteikumus (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2009. gada 1. oktobris, *Agrar-Invest-Tatschl*/Komisija, C-552/08 P, EU:C:2009:605, 52., 55. un 56. punkts, un spriedumu, 2011. gada 15. decembris, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 47. punkts).

125 Līdz ar to nosacījums, kas attiecas uz spēkā esošā tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām ievērošanu, ir piemērojams gadījumos, ja pēcmuitošanas piedziņas procedūra attiecas uz preces preferenciālo statusu un ja trešās valsts iestādes ir sagatavojušas šajā ziņā nepareizu sertifikātu.

Par pārējo KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumu īstenošanu

126 Kā izriet no šā sprieduma 123. punkta, apstāklis, ka kompetento iestāžu pieļautā kļūda ir uzskatāma par kļūdu, attiecībā uz kuru pastāv prezumpcija, ka tā nav saprātīgi atklājama, nekādi neliedz Komisijai pārbaudīt, vai parādnieks ir rīkojies labā ticībā, atbilstoši šā sprieduma 121. punktā minētajai judikatūrai, ņemot vērā visus konkrētos lietas apstākļus.

127 Turklāt Komisijai tāpat ir jāpārbauda nosacījums, kas attiecas uz tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām ievērošanu, un līdz ar to [šai tiesai], ņemot vērā Spānijas Karalistes argumentus, ir jānoskaidro, vai apstrīdētajā lēmumā šajā ziņā nav pieļautas kļūdas.

– Par apstākļiem attiecībā uz parādnieka labticību

128 Vispirms ir jākonstatē, ka, izvērtējot jautājumu par to, vai konkrētajā gadījumā parādnieks ir rīkojies labā ticībā, ir īpaši jāņem vērā divi apstrīdētajā lēmumā Komisijas norādītie apstākļi.

129 Pirmkārt, parādnieks pieder pie grupas, kas darbojas visā pasaulē zvejas darbību un svaigu, saldēto un konservētu zivju produktu sagatavošanas, ražošanas, iesaiņošanas un tirdzniecības jomā (apstrīdētā lēmuma preambulas 39. apsvērums).

130 Otrkārt, attiecīgo preču eksportētājs, kas bija sniedzis informāciju, uz kuras pamata tika izdoti A veidlapas izcelsmes sertifikāti, ir sabiedrība, kas pieder pie šīs pašas grupas, kurā ietilpst parādnieks (apstrīdētā lēmuma preambulas 37. un 46. apsvērums), un divi kuģi, kas izmantoja divus karogus,

pieder minētajai grupai (apstrīdētā lēmuma preambulas 43. apsvērums). Šādos apstākļos, Komisijas ieskatā, nevar pieļaut, ka atbilstoši KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrajai daļai pastāvošā prezumpcija par to, ka kļūda nebija saprātīgi atklājama, liktu atzīt parādnieka labticību.

131 Šajā ziņā, konkrētāk, no judikatūras izriet, ka kompetento iestāžu pieļautās kļūdas raksturam ir jābūt tādam, ka, neraugoties uz parādnieka profesionālo pieredzi un prasīto rūpību, nevarēja saprātīgi gaidīt, ka šī persona, kas ir rīkojusies labā ticībā, to atklās (šajā ziņā skat. spriedumu, 2002. gada 14. novembris, *Ilumitrónica*, C-251/00, EU:C:2002:655, 38. punkts).

132 Pirmām kārtām, ir jākonstatē, ka apstākļus, kurus Komisija norādījusi apstrīdētajā lēmumā saistībā ar parādnieka profesionālo pieredzi (skat. šā sprieduma 129. punktu), Spānijas Karaliste neapstrīdēja, bet gan – gluži otrādi – atzina, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 39. apsvērumā Komisija pamatoti ir konstatējusi, ka parādnieks ir uzņēmējs ar lielu pieredzi, tomēr tajā pašā laikā [Spānijas Karaliste] norādīja, ka parādnieka profesionālā pieredze neliek iepriekš izdarīt secinājumus attiecībā uz KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu neievērošanu.

133 Ir taisnība, ka profesionālā pieredze pati par sevi neizslēdz uzņēmēja labticību vai kļūdas neatklājamību, kā to uzsver Spānijas Karaliste. Tomēr ir jānorāda, ka no pieredzējušā profesionāļa var gaidīt, ka tas pievērsīs lielāku uzmanību administratīviem un faktiskiem aspektiem, kuru izvērtēšana ir daļa no tā ierastās darbības, tostarp tālab, lai tas vieglāk varētu konstatēt jebkādu novirzīšanos no parastās pareizās prakses.

134 Otrām kārtām, saistībā ar jautājumu par rūpību ir jāatgādina, ka, ja saimnieciskās darbības subjektam pastāv šaubas, tam ir pienākums ievākt informāciju un saņemt visus iespējamos paskaidrojumus, lai nepārkāptu paredzētos noteikumus (pēc analoģijas skat. spriedumus, 1999. gada 11. novembris, *Söhl & Söhlke*, C-48/98, EU:C:1999:548, 58. punkts, un 2007. gada 13. septembris, *Common Market Fertilizers*/Komisija, C-443/05 P, EU:C:2007:511, 191. punkts).

135 No apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija ir pārbaudījusi nosacījumu par uzņēmēja rūpību saistībā ar dažādiem apstākļiem, par kuriem tika norādīts, ka tie liecina par izcelsmes noteikumu neievērošanu.

136 Pirmkārt, saistībā ar nosacījumu par zvejas kuģu apkalpes sastāvu Komisija secināja, ka, ņemot vērā tā darbības raksturu un tā piederību pie grupas, kas veic darbības vairākos okeānos un kam līdz ar to ir jāievēro dažādi atšķirīgi noteikumi, parādnieks nav izrādījis rūpību, jo nav ievērojis Regulās Nr. 980/2005 un Nr. 732/2008 paredzētos nosacījumus, kas jāizpilda, lai tiktu piemērots preferenciāla tarifa režīms.

137 Otrkārt, Komisija konstatēja, ka dažos gadījumos eksportētājs iesniedza vai nu vienlaicīgi nepreferenciālus izcelsmes sertifikātus, ko izdevušas Spānijas un Francijas tirdzniecības kameras, un sertifikātus EUR.1, ko nav izsnieguši Savienības muitas dienesti saistībā ar AKK nolīgumu, vai arī vienlaicīgi Seišelu iestāžu izdotos sertifikātus EUR.1 un Panamas iestāžu izdotos A veidlapas izcelsmes sertifikātus. Tā konstatēja, ka, tā kā nebija vajadzīgās izsekojamības, šādi fakti neļauj noteikt tunzivju izcelsmi, un secināja, ka parādnieks ir pārkāpis noteikumus par muitas deklarāciju un piemērojamos izcelsmes noteikumus.

138 Treškārt, Komisija konstatēja, ka kuģu "dubultās reģistrācijas", "reģistrācijas numura" un "dubultās valstspiederības" jēdzieni nav pārprotami, bet gan ir skaidri definēti Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) tiesībās. Tā piebilda, ka Savienības tiesībās ir skaidri noteikts, ka, lai varētu tikt piemērota VTPS, kuģim ir jābūt reģistrētam tikai vienā valstī un jākuģo tikai ar vienas valsts karogu. Komisija apgalvoja, ka divi attiecīgie kuģi bija reģistrēti Seišelās un kuģoja ar šīs valsts karogu piecus gadus, būdami tajā pašā laikā reģistrēti Salvadorā un peldot ar šīs pēdējās valsts karogu, un ka parādnieks tomēr deklarēja, ka Regulas Nr. 2454/93 68. panta 2. punktā paredzētie VTPS piemērošanas nosacījumi ir izpildīti.

139 Ceturtkārt, Komisija norādīja, ka informāciju, atbilstoši kurai Salvadoras iestādes ir izdevušas A veidlapas izcelsmes sertifikātus, bija sniedzis viens no grupas, pie kuras pieder parādnieks, meitasuzņēmumiem.

140 Līdz ar to Komisija secināja, ka parādnieks nav izrādījis uzmanības līmeni, kas gaidāms no profesionāla uzņēmēja saistībā ar konkrētajām precēm vajadzīgo muitas režīmu, ievērojot Komisijas norādītās situācijas.

141 Trešām kārtām, ir jāatbild uz dažādiem argumentiem, ko izvirzījusi Spānijas Karaliste, lai apstrīdētu apgalvojumu, ka parādnieks nav izrādījis rūpību.

142 Pirmkārt, ievadam, Spānijas Karaliste apgalvo, ka ir pretrunīgi apstrīdētajā lēmumā apgalvot, ka kļūdu ir pieļāvušas Salvadoras iestādes, lai gan eksportētājs nav sniedzis nepareizas ziņas par faktiem, un tajā pašā laikā apgalvot, ka parādnieks nav izrādījis rūpību saistībā ar tiem pašiem faktiem.

143 Šajā ziņā, protams, nevar noliegt, ka nosacījums par kompetento iestāžu pieļautās kļūdas neatklājamību zināmā mērā ir saistīts ar jautājumu par parādnieka labticību, kā tas ir konstatēts judikatūrā. Tomēr nevar piekrist tam, ka tādēļ, ka pastāv prezumpcija, ka kļūda nav saprātīgi atklājama – šis konstatējums izriet no KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrajā daļā, kas ieviesta ar Regulu Nr. 2700/2000, paredzētā noteikuma piemērošanas –, automātiski un obligāti izrietētu konstatējums par parādnieka labticību, *a fortiori* konkrētajā lietā, ņemot vērā šā sprieduma 128.–130. punktā jau minētos apstākļus. Runājot par Spānijas Karalistes minēto pretrunu starp konstatējumu par pieļauto kļūdu un faktu, ka eksportētājs nav sniedzis nepareizas ziņas par faktiem, neviens arguments nav izvirzīts, lai pamatotu šo argumentāciju, un tās loģika nav atbalstāma arī ar judikatūru. Tas pats attiecas uz iespējamo pretrunu starp apstākli, ka eksportētājs nav sniedzis nepareizas ziņas par faktiem, un apstākli, ka parādnieks nav izrādījis rūpību saistībā ar tiem pašiem faktiem. It īpaši nav iespējams prezumēt, ka parādnieka labticība izriet tieši no eksportētāja uzvedības, jo parādnieks tostarp nevar gūt labumu no eksportētāja rīcības situācijā, kad eksportētāja sniegtā informācija nevarēja būt pamats tam, lai attiecīgās trešās valsts kompetentās iestādes izdotu A veidlapas izcelsmes sertifikātus. Tādējādi ir jākonstatē, ka iepriekš minētie Spānijas Karalistes apgalvojumi ir jāizvērtē, ņemot vērā faktu, ka dažas no kļūdām, ko pieļāvuši Salvadoras muitas dienesti, izrietēja no tādu sākotnējo sertifikātu ņemšanas vērā, kas acīmredzami nevarēja tikt uzskatīti par pamatu preferenciāla tarifa režīma piemērošanai, un dažas citas – no būtiskiem pienākumu, kas attiecas uz attiecīgo kuģu apkalpi un karogu, pārkāpumiem.

144 Līdz ar to Spānijas Karalistes arguments ir jānoraida.

145 Otrkārt, Spānijas Karaliste, no vienas puses, uzskata, ka būtu nesamērīgi prasīt, lai parādnieks apzinātos katra kuģa apkalpes sastāvu dažādu tādu zvejas darbību laikā, ko veic kuģi, kuri nepieder grupai *Calvo*, un šī iemesla dēļ šī grupa nevar pieprasīt informāciju attiecībā uz apkalpes sastāvu. Tā apgalvo, ka parādnieks ir veicis papildu piesardzības pasākumus, pieprasot no saviem piegādātajiem īpašumtiesību apliecības, kas apliecinātu noteikuma par apkalpes sastāvu ievērošanu. No otras puses, tā konstatē, ka tiesiskā regulējuma, kas attiecas uz zvejas produktu izcelsmes jautājumiem, sarežģītība ir viens no faktoriem, kuriem ir nozīme, izvērtējot KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētos nosacījumus, un ka šajā lietā šis regulējums neapšaubāmi ir sarežģīts.

146 Attiecībā uz pirmo argumentu, ka prasība, lai parādnieks apzinātos kuģu, ar kuriem ir nozvejoti attiecīgie produkti, apkalpes sastāvu, ir nesamērīga, ir jākonstatē, ka, lai gan apstrīdētajā lēmumā Komisija nosaka šādu prasību parādniekam, savos Vispārējai tiesai iesniegtajos procesuālajos rakstos tā šo prasību izvirza arī eksportētājam. Katrā ziņā ir jākonstatē, ka, ņemot vērā parādnieka un eksportētāja piederību pie vienas un tās pašas grupas, apstāklis, ka eksportētājs nav izrādījis pietiekamu rūpību, lai kontrolētu nosacījumu par kuģu apkalpes sastāvu, ir piedēvējams arī parādniekam, tostarp ņemot vērā iespējas iegūt informāciju starp pie vienas grupas piederošiem uzņēmumiem. Turklāt ir jākonstatē, ka, iesniedzot kuģu īpašumtiesību apliecības, kurās tiek norādīts apkalpes sastāvs un kuras grupa *Calvo*

parasti liek aizpildīt kuģu īpašniekiem, Spānijas Karaliste īstenībā sniedz skaidru apliecinājumu tam, ka prasība par to, lai eksportētājs vai parādnieks apzinātos apkalpes sastāvu, nav acīmredzami nesamērīga un ka, gluži pretēji, runa varētu būt par salīdzinoši ierasto praksi zvejas nozarē, tostarp tad, ja šo kuģu veiktās nozvejas produktus ir paredzēts importēt Savienībā VTPS ietvaros. Šajos apstākļos nevar izslēgt, ka eksportētājs vai parādnieks nolūkā gūt labumu no VTPS varētu pieprasīt piegādātājiem, pat tiem, kas neietilpst grupā *Calvo*, sniegt datus par apkalpes sastāvu to līgumattiecību ietvaros, neraugoties uz Spānijas Karalistes apgalvojumiem, ka šādu informāciju ir grūti iegūt tostarp tādēļ, ka katras nozvejas īstenošanas laikā pastāv apkalpes sastāva izmaiņu iespēja, vai tādēļ, ka dažas personas var atrasties uz kuģa nepastāvīgi. Turklāt pretēji Spānijas Karalistes apgalvojumiem tiesiskā regulējuma par personas datu aizsardzību ievērošana nevar liegt piemērot minēto pieeju, jo pastāv vairākas iespējas, kas, nepārkāpjot minēto tiesisko regulējumu, praksē ļauj pieprasīt un saglabāt šādus datus – pieprasot šajā ziņā no attiecīgām personām vajadzīgo piekrišanu, tostarp attiecībā uz kuģiem, kas nepieder eksportētāja un parādnieka grupai. Turklāt, ja tiktu pieņemts šajā ziņā Spānijas Karalistes izteiktais apgalvojums, tad tiktu atņemts spēks prasībai pierādīt kuģu apkalpes sastāvu nozvejas gūšanas laikā, lai gan ir skaidrs, ka šāds pienākums ir piemērojams šajā lietā atbilstoši tiesību normām, kas bija spēkā attiecīgajā datumā.

147 Runājot par septiņiem sertifikātiem, ko Spānijas Karaliste iesniedza tiesvedībā Vispārējā tiesā, Komisija uzsver, ka tie nepierāda, ka nosacījums par kuģa apkalpes sastāvu, saskaņā ar kuru 75 % tās locekļu ir jābūt Savienības dalībvalsts vai preferenciāla tarifa režīma saņēmējas valsts pilsoņiem, būtu izpildīts. Šajā ziņā ir jākonstatē, kā pareizi apgalvo Komisija, ka šajos sertifikātos ir norādīta tikai apkalpes locekļu procentuālā daļa, kas atbilst Savienības dalībvalstu pilsoņiem vai jebkādas VTPS II grupas saņēmējas valsts pilsoņiem kumulēšanas mērķiem (“porcentaje de nacionales de un Pais miembro de la UE o del grupo II de Paises SPG”), un viens no šiem sertifikātiem attiecas uz apkalpes locekļiem, kas ir AKK nolīguma līgumslēdzēju valstu pilsoņi. Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka, ņemot vērā to nekonkrētumu, ar attiecīgajiem sertifikātiem nevar pierādīt, ka nosacījums par apkalpes sastāvu ir izpildīts.

148 Visbeidzot, runājot par tiesiskā regulējuma, kas attiecas uz zvejas produktu izcelsmes jautājumiem, sarežģītību, nevar apgalvot, ka no juridiskā viedokļa tā pastāv šajā lietā. Proti, Regulas Nr. 2454/93 68. panta 1. punkta f) un g) apakšpunktā un 2. punkta piektajā ievilkumā redakcijā, kas bija piemērojama faktu norises laikā, ir noteikts, ka par pilnīgi iegūtiem kādā saņēmējā valstī vai Savienībā uzskata produktus, kas iegūti jūras zvejā, un citus produktus, kas iegūti jūrā ar tās kuģiem ārpus tās teritoriālajiem ūdeņiem, vai produktus, kas ir izgatavoti uz tās zivju pārstrādes kuģiem, un ka termini “tās kuģi” un “tās zivju pārstrādes kuģi” attiecas tikai uz kuģiem un zivju pārstrādes kuģiem, kur tostarp vismaz 75 % apkalpes ir attiecīgās saņēmējas valsts vai dalībvalstu pilsoņi.

149 Šādu noteikumu nevar uzskatīt par tik sarežģītu, ka ļoti pieredzējušajam uzņēmējam, tādam kā parādnieks vai eksportētājs, būtu pārāk grūti nodrošināt tā ievērošanu. Spānijas Karalistes arguments, kas attiecas uz to lēmumu skaitu, kuros Komisija ir atteikusies veikt ievedmuitas nodokļu vēlāku iegrāmatošanu tunzivju sektorā un par kuriem nav apgalvots, ka tiesību aktu sarežģītība atteiktos tieši uz apkalpes sastāva jautājumu, līdz ar to ir jānoraida – tāpat kā arguments, kas attiecas uz grozījumiem, ko Savienības iestādes ieviesušas tiesiskajā regulējumā VTPS jomā. Proti, šādi apstākļi neļauj secināt, ka nosacījums par apkalpes sastāvu ir sarežģīts. Turklāt apstāklis, ka Komisija ir iesaistījusies izcelsmes noteikumu, kas attiecas uz preferenciāla tarifa režīmiem, vienkāršošanā, atceļot nosacījumu par apkalpes sastāvu, liecina, augstākais, tikai par to, ka iestāde cenšas uzlabot likumdošanas praksi, ievērojot attiecīgo tiesību normu seku analīzi, un no tā nevar secināt, ka šīs normas ir bijušas grūti uztveramas no apdomīgu profesionāļu, kas darbojas konkrētajā jomā, puses. Turklāt, kā to pareizi uzsver Komisija, nav pierādīts, ka Spānijas Karalistes konstatējumi par tiesību aktu sarežģītību attiektos konkrēti uz aplūkoto prasību attiecībā uz apkalpi. Arī apstāklis, ka šajā ziņā ir notikusi apspriede starp *OLAF* un Komisijas juridisko dienestu, nav uzskatāms par izšķirošu pierādījumu konkrētā juridiskā jautājuma sarežģītībai. Turklāt, runājot par apkalpes jēdziena interpretāciju, ko sniegusi Tiesa 1996. gada 14. maija spriedumā *Faroe Seafood* u.c. (C-153/94 un C-204/94, EU:C:1996:198, 47. punkts), nevar uzskatīt, ka šī jēdziena sašaurināšana līdz pastāvīgajam

kuģa personālam radītu papildu grūtības nodrošināt Regulas Nr. 2454/93 68. panta 1. punktā un 2. punkta piektajā ievilkumā paredzētā noteikuma ievērošanu, jo, gluži pretēji, tā nozīmē, ka informācija tiek sniegta tikai par tiem apkalpes locekļiem, kam ir pastāvīga saikne ar kuģi, kurš veic nozveju atbilstoši VTPS.

150 Tādējādi Spānijas Karalistes argumentācija šajā jautājumā ir jānoraida.

151 Treškārt, Spānijas Karaliste uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunīgs, jo tajā ir apgalvots, ka tā veiktās darbības dēļ parādniekam ir bijis jāzina, ka nosacījums par apkalpes sastāvu nav ievērots, tajā pašā laikā norādot, ka attiecībā uz nozveju, kuras izcelsme ir apliecināta ar Panamas izdotajiem A veidlapas izcelsmes sertifikātiem, tas varēja neatklāt kļūdu. Turklāt Komisija esot atkāpusies no savas lēmumpieņemšanas prakses, kurā tā vienmēr esot atļāvusi atlaist ievedmuitas nodokļus pieredzējušajiem uzņēmējiem, kas veica tādu pašu darbību kā parādnieks, un tas esot nozīmīgs apstāklis, kas būtu jāņem vērā šajā lietā, pat ja minētie lēmumi ir pieņemti KMK 239. panta vai AKK noteikumu piemērošanai.

152 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma pretrunīgumu ir jānorāda, ka iemesli, kuru dēļ Komisija secināja, ka situācija ar izejvielām no Panamas būtu jāaplūko atšķirīgi no pārējiem gadījumiem, skaidri izriet no minētā lēmuma preambulas 38. apsvēruma. Konkrēto izejvielu izcelsme bija apliecināta ar Panamas, t.i., II reģionālās grupas valsts, iestāžu sagatavotajiem A veidlapas izcelsmes sertifikātiem, nevis ar cita veida sertifikātiem, ko būtu izdevušas tādas valsts iestādes, kura neietilpst šajā pašā reģionālajā grupā, kā tas ir strīdīgo ievedumu gadījumā. Šajos apstākļos Komisija ir atzinusi, ka parādnieks varēja nezināt, vai Salvadoras iestāžu attiecībā uz strīdīgajiem ievedumiem izdotie A veidlapas izcelsmes sertifikāti ir vai nav pareizi sagatavoti, ņemot vērā tāda paša veida sertifikātus, ko sagatavojušas Panamas iestādes. Līdz ar to apstrīdētajā lēmumā nav pieļauta pretruna.

153 Attiecībā uz agrāku lēmumpieņemšanas praksi Komisija pamatoti norāda, ka Lēmumi REM 07/02 un REM 08/02 attiecās uz situācijām, kurās jautājums nebija par to, ka eksportētājs būtu iesniedzis neatbilstošus sākotnējos sertifikātus VTPS piemērošanas mērķiem, tādos apstākļos kā konkrētajā lietā, kur muitas nodokļu parādniekiem ir bijusi īpaša profesionālā pieredze un kur parādnieks un eksportētājs piederēja pie vienas un tās pašas grupas. Proti, minētie lēmumi drīzāk attiecās uz problēmām saistībā ar apkalpes sastāvu un – otrajā gadījumā – arī problēmām saistībā ar jautājumu par to, kas bija attiecīgo kuģu īpašnieks. Attiecībā uz pārējiem Spānijas Karalistes iesniegtajiem lēmumiem ir jākonstatē, ka neviens no tiem neattiecās uz situāciju, kurā parādnieks un eksportētājs piederētu pie vienas un tās pašas grupas. Līdz ar to šie lēmumi attiecas uz faktiskām situācijām, kas atšķiras no šajā lietā aplūkotās. Tātad tie nevar liecināt par lēmumpieņemšanas praksi, kurai varētu būt nozīme šī strīda atrisināšanā. Turklāt nevienā no minētajiem lēmumiem nav ietverts konstatējums, ka aplūkotais tiesiskais regulējums būtu sarežģīts un līdz ar to būtu pamats atlaist ievedmuitas nodokļus.

154 Tādējādi Spānijas Karalistes argumentācija šajā jautājumā ir jānoraida.

155 Ceturtkārt, Spānijas Karaliste atgādina, ka saskaņā ar judikatūru laika periodam, kurā muitas iestādes rīkojās vienā un tajā pašā veidā, ir noteikta nozīme, izvērtējot uzņēmēju rūpību. Salvadoras iestādes, kas bija pienācīgi informētas par izmantotajiem sertifikātiem, vairākus gadus neesot izvirzījušas iebildumus par A veidlapas sertifikātu izdošanu, tostarp tāpēc, kas Komisija nebija nodevusi zīmogus, tādējādi veicinot nepareizu sertifikātu izdošanu.

156 Vispārējā tiesa – līdzīgi Komisijas viedoklim – uzskata, ka arguments par to, ka kompetentās iestādes ilgu laiku nebija mainījušas savu nostāju, pats par sevi nav izšķirošs, izvērtējot, vai parādnieks ir izrādījis rūpību, lai gan tas ir lietderīgs aspekts, lai pārbaudītu minēto iestāžu kļūdas esamību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 5. jūnijs, *Recombined Dairy System*/Komisija, T-65/11, EU:T:2013:295, 25. un 29. punkts). Ņemot vērā visus apstākļus, kuriem ir nozīme šajā lietā, konkrēti, parādnieka pieredzi, tā piederību pie tās pašas grupas, pie kuras pieder eksportētājs, un pieļautās kļūdas raksturu, fakts, ka

Salvadoras iestādes noteiktu laiku uzturēja savu nostāju, nevar likt secināt, ka parādnieks bija izrādījis rūpību. Turklāt ir jākonstatē, ka jautājums par zīmogiem, kas Komisijai bija jānodod minētajām iestādēm, neietekmē pieļautās kļūdas raksturu un tātad rūpību, kas bija jāizrāda parādniekam. Turklāt Spānijas Karaliste pēc tam, kad tā bija uzsvērusi, ka zīmogu nenodošana ir pārkāpums, kurā ir tieši vainojama Komisija, kas, Spānijas Karalistes ieskatā, neapšaubāmi veicināja nepareizu sertifikātu izdošanu un kļūdas ilgstošu pastāvēšanu, pati norādīja, ka "šeit runa nevar būt par galveno iemeslu nepareizu sertifikātu izdošanai". Šajā pašā ziņā ir jāpiebilst, ka konkrētajā lietā nav jautājuma par iespējamo EUR.1 sertifikātu, kas bija pamats A veidlapas sertifikātu izdošanai, viltošanu un ka līdz ar to apstāklim, ka Komisija nav paziņojusi atbilstošus zīmogu [paraugus], nevarēja būt praktiskas sekas.

157 Tādējādi Spānijas Karalistes argumentācija šajā jautājumā ir jānoraida.

158 Piektkārt, Spānijas Karaliste apgalvo, ka izcelsmes noteikumā ir vienīgi paredzēts, ka kuģi ir reģistrēti vai pierakstīti saņēmējā valstī vai kādā dalībvalstī; preferenciāla tarifa režīma izslēgšana dubultās reģistrācijas gadījumā izrietot no Komisijas sniegtās interpretācijas, kas nebija zināma laikā, kad tika iesniegti sertifikātu pieteikumi, kuros ir minēta Seišelu karoga izmantošana. Līdz ar to dubultās reģistrācijas sekas izrietot no sarežģīta tiesiskā regulējuma, par ko liecinot fakts, ka Salvadoras iestāžu sniegtā interpretācija par nosacījumu attiecībā uz karogu atšķiras no Komisijas interpretācijas.

159 Šajā ziņā, kā pareizi norāda Komisija, Spānijas Karaliste atzīst, ka gan parādnieks, gan eksportētājs zināja, ka attiecīgie kuģi bija pierakstīti divās valstīs. Tā drīzāk apgalvo, ka eksportētājs, paziņojot Salvadoras iestādēm par divu karogu izmantošanu, ir rīkojies labā ticībā. Turklāt nav strīda par to, ka attiecīgie kuģi piederēja vienai citai sabiedrībai no grupas, kurā ietilpst parādnieks un eksportētājs.

160 Pretēji Spānijas Karalistes argumentācijai, nevar atzīt, ka Regulas Nr. 2454/93 68. panta 2. punktā ietvertais izcelsmes noteikums ir īpaši sarežģīts. Proti, šajos noteikumos ir paredzēts, ka kuģi, kas gūst nozveju, uz kuru tiek attiecināta VTPS, ir reģistrēti vai pierakstīti saņēmējā valstī vai kādā dalībvalstī un ka tie kuģo ar saņēmējas valsts vai kādas dalībvalsts karogu. Tādējādi ir jākonstatē, ka vienīgais jautājums, kuram vēl ir nozīme, attiecas uz apstākļa, ka abi attiecīgie kuģi bija pierakstīti gan Salvadorā, gan Seišelās, sekām.

161 Ir jānorāda, ka – kā to vairākkārt uzsvērusi Komisija – ANO tiesībās ir paredzētas sekas, kas rodas attiecībā uz kuģi, tam kuģojot ar vairākiem karogiem.

162 Piemēram, Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas, kas parakstīta Montegobejā 1982. gada 10. decembrī un stājusies spēkā 1994. gada 16. novembrī, 92. panta 2. punktā ir noteikts, ka kuģis, kas kuģo ar divu vai vairāku valstu karogiem un izmanto tos pēc izvēles, nav tiesīgs prasīt, lai citas valstis atzītu kādu no šīm valstspiederībām, un tas var tikt pielīdzināts kuģim bez valstspiederības. No šīs normas izriet, ka tas, ka kuģis peld ar diviem karogiem, no starptautisko tiesību viedokļa ir neatbilstoša situācija.

163 Saistībā ar šīs tiesību normas piemērojamību konkrētajā lietā ir jānorāda, ka Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencija Savienības vārdā tika apstiprināta ar Padomes 1998. gada 23. marta Lēmumu 98/392/EK par Eiropas Kopienas parakstīto ANO 1982. gada 10. decembra Jūras tiesību konvenciju un 1994. gada 28. jūlija Nolīgumu par minētās konvencijas XI daļas īstenošanu (OV 1998, L 179, 1. lpp.). Šī apstākļa dēļ tā ir saistoša Savienībai, un šīs konvencijas noteikumi līdz ar to ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa (spriedumi, 2006. gada 30. maijs, Komisija/Īrija, C-459/03, EU:C:2006:345, 82. punkts, un 2008. gada 3. jūnijs, *Intertanko* u.c., C-308/06, EU:C:2008:312, 53. punkts).

164 Līdz ar to Komisija pareizi ir piemērojusi Regulas Nr. 2454/93 68. panta 2. punktā ietverto izcelsmes noteikumu, ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas 92. panta 2. punktā paredzēto normu. Tātad, ņemot vērā salīdzinoši vienkāršu minētās regulas normas interpretācijas mehānismu šīs konvencijas gaismā, kas turklāt attiecīgo faktu norises laikā nebija nekas jauns, nevar

secināt, ka konkrētais tiesiskais regulējums ir sarežģīts. Turklāt, ņemot vērā eksportētāja un parādnieka pieredzi, kā arī to piederību pie starptautiska mēroga grupas zvejas jomā, Spānijas Karalistei nav pamata apgalvot, ka tie nezināja par noteikumu attiecībā uz dubulto karogu un par no tā izrietošām stingrām sekām.

165 Šādos apstākļos ir jānoraida visa Spānijas Karalistes argumentācija, kas vērsta pret apstrīdētajā lēmumā ietverto konstatējumu par dubulto karogu, tostarp tās apgalvojums, ka eksportētājs nebija slēpis faktu, ka attiecīgie kuģi peldēja ar dubulto karogu. Proti, apstāklis, ka iestādes bija informētas par šo situāciju, neietekmē fakta, ka runa ir par iepriekš minētajām normām neatbilstošu rīcību, nozīmīgumu (skat. šā sprieduma 162. un 163. punktu).

166 Visbeidzot, attiecībā uz argumentāciju par parādnieka profesionālo pieredzi, t.i., konstatējumu, kas Spānijas Karalistes skatījumā neliedz Komisijai veikt ievedmuitas nodokļu atlaišanu, kā tas izrietot no tās prakses, ir jākonstatē, ka uz to jau ir sniegta atbilde, tostarp šā sprieduma 128.–133., 146. un 149. punktā, jo ir secināms, ka, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus un it īpašu parādnieka profesionālo pieredzi, tam ir bijusi jāizrāda rūpība, ko tas nav izrādījis saistībā ar Salvadoras iestāžu pieļautajām kļūdām.

167 Attiecībā uz apstākli, ka šāda pieredze nebija šķērslis tam, lai ievedmuitas nodokļi netiktu piedzīti par Panamas izcelsmes ievedumiem, no šā sprieduma 152. punkta pietiekami skaidri izriet, ka tas, ka izcelsme bija apliecināta ar Panamas, t.i., II reģionālās grupas valsts, iestāžu sagatavotajiem A veidlapas izcelsmes sertifikātiem, neļāva parādniekam zināt, vai Salvadoras iestāžu attiecībā uz strīdīgajiem ievedumiem izdotie A veidlapas izcelsmes sertifikāti ir vai nav pareizi sagatavoti, ņemot vērā sertifikātus, ko sagatavojušas Panamas iestādes. Līdz ar to Spānijas Karaliste no šī konstatējuma nevar izsecināt nekādu pretrunu Komisijas argumentācijā, kas balstīta uz divu dažādu faktisko situāciju izvērtēšanu saistībā ar parādnieka veiktajiem ievedumiem.

168 Līdz ar to ir jākonstatē, ka Komisija pamatoti secināja, ka parādnieks nav izrādījis rūpību un ka tātad to nevar uzskatīt par tādu, kas rīkojies labā ticībā, KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas mērķiem.

– Par apstākļiem attiecībā uz tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām ievērošanu

169 Spānijas Karaliste galvenokārt apgalvo, ka Komisija nav konkretizējusi, kuri ir tie noteikumi par muitas vērtību, kas nav ievēroti, bet aprobežojusies ar norādi uz izcelsmes noteikumu pārkāpumu. Taču šāds konstatējums neļaujot pierādīt tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām pārkāpumu. Parādnieks esot iesniedzis pareizas muitas deklarācijas, kurās bija ietverti pieteikumi par preferenciāla tarifa režīma piemērošanu, kas bija pamatoti ar šim nolūkam vajadzīgajiem sertifikātiem. Līdz ar to tam nevarot pārmest, ka tas nav sniedzis ziņas, ko viņš nevarēja saprātīgi zināt un iegūt.

170 Savas argumentācijas pamatošanai Spānijas Karaliste atsaucas uz *OLAF* ziņojumu, kurā atzīta iespēja, par atskaites punktu ņemot kādu nozveju, identificēt iegūtos gala produktus un sūtījumus uz Savienību, kuros iekļauti šie produkti, un nekas neliecinot, ka nebūtu iespējams identificēt nozvejas izcelsmi. Turklāt sūtījumi uz Savienību ietverot produktus no izejvielām, ko nozvejojuši ne tikai attiecīgie kuģi, bet arī citi kuģi. Līdz ar to, ja visos sūtījumos ir iekļauti produkti, kas iegūti vairāku kuģu nozvejoto izejvielu pārstrādes procesā, Komisijas apgalvojums, saskaņā ar kuru attiecībā uz dažiem sūtījumiem, kas veikti, izmantojot to pašu A veidlapas sertifikātu, nav ievēroti noteikumi par muitas vērtību, esot patvaļīgs, jo šis apstāklis ir spēkā attiecībā uz visiem gadījumiem.

171 Visbeidzot, Spānijas Karaliste apgalvo, ka spēkā esošā izsekojamības sistēma ļauj noteikt nozvejas izcelsmi, jo *OLAF* tieši atsaucas uz parādnieka iesniegtajiem izsekojamības ziņojumiem, kas liecina par pietiekamas izsekojamības sistēmas esamību un par iespēju attiecībā uz katru sūtījumu nošķirt noteiktas izcelsmes preces no citām precēm. Turklāt 2014. gada 14. marta vēstulē ar numuru

Ares(2014) 732193 Komisija esot atzinusi, ka šajā lietā pastāv izsekojamība, un šai vēstulei esot saikne ar apstrīdēto lēmumu, jo tajā ir ietverti vērtējumi attiecībā uz *Tribunal de Cuentas* (Revīzijas palāta, Spānija) lēmumu par 2009. gada nodokļu aprēķina aktiem saistībā ar strīdīgajiem ievedumiem.

172 Replikas rakstā Spānijas Karaliste apgalvo, ka interpretācija, saskaņā ar kuru kuģa dubultā reģistrācija izslēdz preferenciāla tarifa režīmu piemērošanu, ir sniegta pēc tam, kad Spānijas administrācija bija pabeigusi lielāko daļu no aktiem par nodokļu pēcmuitošanas aprēķinu, kuros noteiktas izcelsmes produkti nav nošķirti no tajā pašā sertifikātā paredzētajiem produktiem bez noteiktas izcelsmes.

173 Turklāt Spānijas Karaliste atgādina, ka izcelsmes noteikuma neievērošana ļauj konstatēt muitas parādu, kas ir nepieciešams, lai uzsāktu nodokļu atlaišanas procedūru, bet ka runa nav par šādas atlaišanas nosacījumu.

174 Vispirms ir jānorāda, ka no apstrīdētā lēmuma preambulas 42. apsvēruma izriet, ka, iesniedzot izcelsmes sertifikātus, kas neļauj noteikt tunzivju izcelsmi, parādnieks ir pārkāpis noteikumus par muitas deklarāciju un piemērojamos izcelsmes noteikumus.

175 Ir jākonstatē, ka tas ir vienīgais preambulas apsvērums, kas pamato konstatējumu attiecībā uz noteikumu par muitas deklarācijām neievērošanu, un Komisija tiesvedībā Vispārējā tiesā nav sniegusi lietderīgu atbildi uz Spānijas Karalistes argumentu par neiespējamību pamatot šādu neievērošanas konstatējumu ar izcelsmes noteikumu pārkāpumu, kas, Spānijas Karalistes ieskatā, ir atskaites punkts pēcmuitošanas piedziņas procedūrai, nevis apstāklis, atkarībā no kura tiek vai netiek atzīts nosacījums par muitas deklarāciju.

176 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru deklarētājam ir jāsniedz kompetentajiem muitas dienestiem visa vajadzīgā informācija, kas paredzēta Savienības tiesību normās un tajās valsts tiesību normās, kas attiecīgā gadījumā tās papildina vai transponē, atbilstoši attiecīgajai precei lūgtajai muitas procedūrai (spriedumi, 1989. gada 23. maijs, *Top Hit Holzvertrieb*/Komisija, 378/87, EU:C:1989:209, 26. punkts, un 1996. gada 14. maijs, *Faroe Seafood* u.c., C-153/94 un C-204/94, EU:C:1996:198, 108. punkts).

177 Tomēr, kā to apstiprinājusi Tiesa, tas nenozīmē pienākumu sniegt vairāk nekā norādes, ko deklarētājs saprātīgi var zināt un iegūt, un līdz ar to pietiek, ja šādas norādes, pat ja tās nav pareizas, ir sniegtas labā ticībā (spriedumi, 1993. gada 1. aprīlis, *Hewlett Packard France*, C-250/91, EU:C:1993:134, 29. punkts, un 1996. gada 14. maijs, *Faroe Seafood* u.c., C-153/94 un C-204/94, EU:C:1996:198, 109. punkts).

178 Taču no šā sprieduma 61. un 62. punkta izriet, ka noteikumu, kas attiecas uz importēto preču izcelsmi, neievērošana rada konkrētajā lietā tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām pārkāpumu. Proti, Regulas Nr. 2454/93 84. pantā ir paredzēts, ka izcelsmes pierādījumus iesniedz importa dalībvalsts muitas dienestiem saskaņā ar KMK 62. pantā paredzēto kārtību. Šis pēdējais minētais pants attiecas uz rakstveida muitas deklarāciju. Tajā ir paredzēts, ka muitas deklarācija ir izpildāma šim nolūkam noteiktajā oficiālajā veidlapā, tai ir jābūt parakstītai un tajā jābūt visām ziņām, kas nepieciešamas tās muitas procedūras noteikumu piemērošanai, kurai preces ir deklarētas; deklarācijai pievieno visus dokumentus, kas vajadzīgi minētās muitas procedūras noteikumu piemērošanai. Lai panāktu preferenciāla tarifa režīma piemērošanu saistībā ar importēto preču izcelsmi, saskaņā ar KMK 62. pantu, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 2454/93 84. pantu, importētājam ir jāpievieno savai muitas deklarācijai pareizs A veidlapas izcelsmes sertifikāts.

179 Turklāt ir jānorāda, kā pareizi apgalvo Komisija, ka parādnieka izmantotā izsekojamības sistēma neļauj noteikt konkrētajā lietā aplūkotās nozvejas izcelsmi. Proti, Spānijas iestāžu veiktā vēlākā iegrāmatošana attiecas tikai uz precēm bez noteiktas izcelsmes un uz precēm, ko nebija iespējams nošķirt no precēm bez noteiktas izcelsmes, un šīs pašas iestādes tādējādi ir atzinušas izsekojamības nepietiekamību. Tāpat, kā to precizē Komisija, no šā sprieduma 171. punktā minētās 2014. gada 14. marta vēstules izriet, ka tā

attiecas tikai uz precēm, ko bija iespējams izslēgt no pēcmuitošanas piedziņas kā noteiktas izcelsmes preces, kuras nošķiramas no precēm bez noteiktas izcelsmes. Kopumā jautājums par preču izsekojamību, kā pareizi apgalvo Komisija, attiecas tātad uz posmu pirms šīs procedūras, proti, muitas parāda noteikšanu, kas jāveic valsts iestādēm, nevis nodokļu atlaišanas posmu. Turklāt, runājot par *OLAF* misiju ziņojumiem, arī tajos – pretēji tam, ko apgalvo Spānijas Karaliste, – ir minēti būtiski trūkumi izsekojamības sistēmā.

180 Visbeidzot, nevar lietderīgi apgalvot, ka Komisija ir sniegusi patvaļīgu vērtējumu attiecībā uz dažādām situācijām, uz kurām attiecas iesniegtie sertifikāti, jo, kā tas analizēts šā sprieduma 152. punktā, runa ir par vairākām situācijām, kas ir objektīvi atšķirīgas un nav salīdzināmas.

181 Līdz ar to, nepastāvot nepieciešamībai izskatīt pārējos šā sprieduma 170.–173. punktā atgādinātos Spānijas Karalistes šajā ziņā izteiktos argumentus, kuri nevar atspēkot nedz konstatējumu, ka iespējamā produktu izsekojamība neattiecas uz šajā lietā aplūkotajiem produktiem, nedz secinājumu, ka Komisija nav sniegusi patvaļīgu vērtējumu par faktiem, šis otrā prasības pamata iebildums un tātad arī šis prasības pamats kopumā, kā arī šī prasība ir jānoraida.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

182 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

183 Tā kā Spānijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus atbilstoši Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospriež:

**1) prasību noraidīt;**

**2) Spānijas Karaliste sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 15. decembrī.

[Paraksti]

# Satura rādītājs

Tiesvedības rašanās fakti ..... 1

Tiesvedība un lietas dalībnieku secinājumi ..... 4

Lietas dalībnieku argumenti ..... 5

Par pirmo prasības pamatu – tiesību uz labu pārvaldību pārkāpumu saistībā ar Regulas Nr. 2454/93 872.a pantu ..... 5

Par otro prasības pamatu – KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu ..... 9

Par iebilduma, kas attiecas uz iepriekšējo parādnieka lūgumu atlaist ievedmuitas nodokļus, pieņemamību ..... 10

Par KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu kumulatīvo raksturu ..... 10

Par kļūdas neatklājamību ..... 11

Par pienākumu izpildīt pārējos KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumus ..... 14

Par pārējo KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumu īstenošanu ..... 17

– Par apstākļiem attiecībā uz parādnieka labticību ..... 17

– Par apstākļiem attiecībā uz tiesiskā regulējuma par muitas deklarācijām ievērošanu ..... 23

Par tiesāšanās izdevumiem ..... 25